

CROATIAN FRANCISCAN HRVATSKI FRANJEVAČKI
HERALD T VJESNIK

YEAR 41 / VOL. 1 / APRIL, 2026

GODINA 41 / BROJ 1 / TRAVANJ, 2026

*Sretan Uskrs!
Happy Easter!*

Impressum

Službeno glasilo Hrvatske franjevačke
kustodije Svete Obitelji
(SAD i Kanada)

Official newsletter of the Croatian
Franciscan Custody of the Holy Family
(USA & Canada)

Uredničko vijeće – Editorial Board:

Fra Nikola Pašalić (kustos, Chicago)
fra Dragan Bolčić (Montreal)
fra Ivica Majstorović (Norval)
fra Antonio Musa (Chicago)
fra Lovro Šimić (New York)

Prevoditelj – Translator:

Autori tekstova

Glavni urednik - Senior Redactor:

fra Dragan Bolčić

Odgovorni urednik – Editor in Chief:

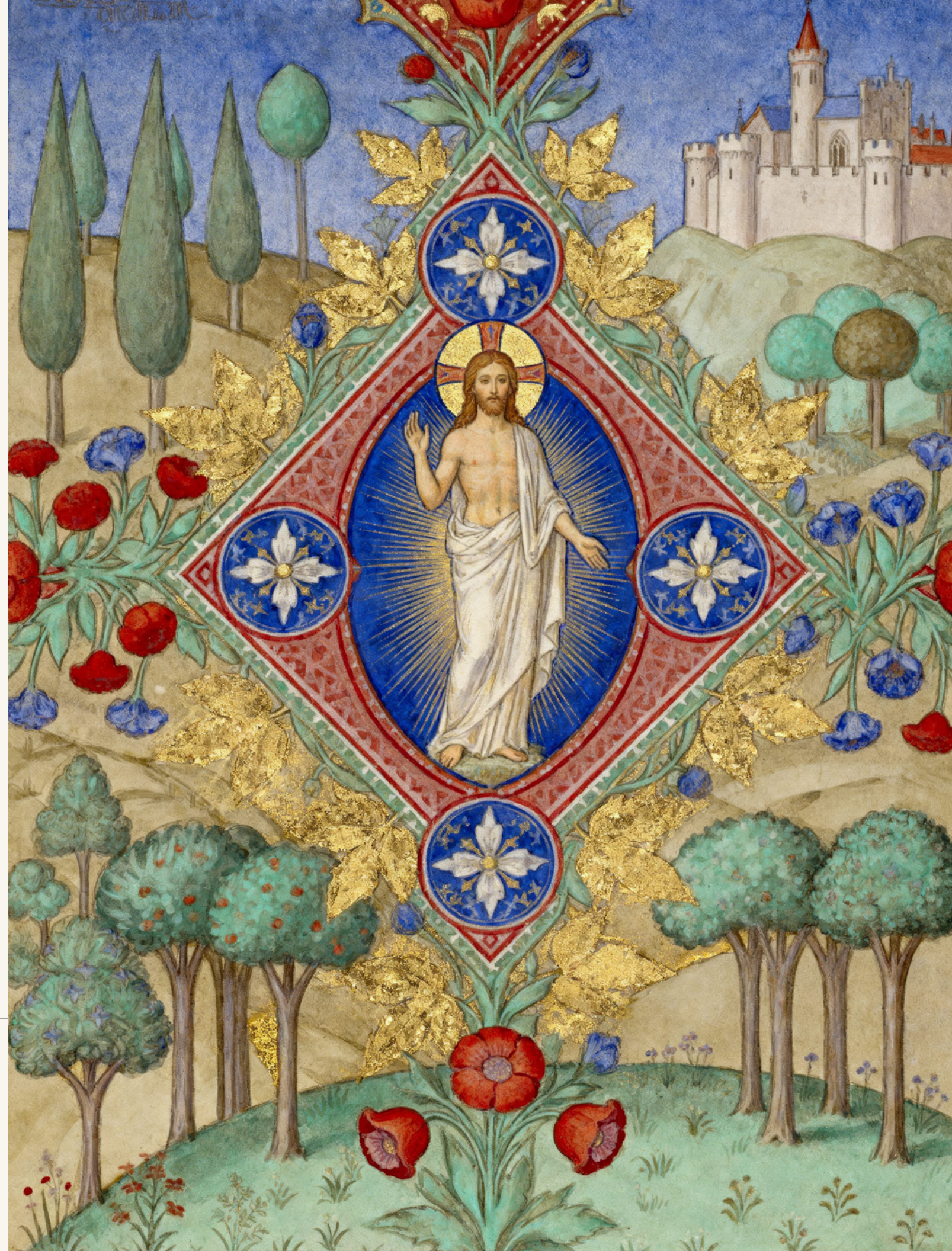
fra Nikola Pašalić

Art Direction + Editorial Design:

Ivan Ratković-Barić
Petra Ana Čubelić

4848 South Ellis Avenue
Chicago, IL 60615, USA

Phone: 773-536-0552;
e-mail: chicagoofm@gmail.com
Web page: www.crofranciscans.com

Sadržaj / Contents

5. Str Uvodnik / Intro	26-27. Str. Jubilarna crkva za nadbiskupiju Chicago
6-7. Str. O svećeniku iz uskrsne perspektive	28-29. Str. Jubilee Site for the Archdiocese of Chicago
8-9. Str. The Priest from an Easter Perspective	30-31. Str. Sv. Nikola Tavelić / St. Nicholas Tavelic Montreal
10-11. Str. Uz stogodišnjicu Kustodije	32-33. Str. Srce Isusovo / Sacred Heart Chicago
12-13. Str. A Century of the Croatian Franciscan Custody	34-35. Str. Bl. A. Stepinac Chicago
14-15. Str. Dobro došla, sestrice moja smrti!	36-39. Str. Sv. Ćiril i Metod / St. Cyril & Methodius New York
16-18. Str. Welcome, my Sister Death!	40-41. Str. Sv. Jeronim / St. Jerome Chicago
20. Str. In memoriam: fra PavoMaslač	42-43. Str. Sv. Franjo / St. Francis Windsor
21. Str. Sprovod fra Pave (Nikole) Maslaća	44-45. Str. Kraljica Mira / Queen of Peace Norval
22-23. Str. Homilija na misi zadušnici za fra Pavu	46-47. Str. Sveta Obitelj / Holy Family Kitchener
24. Str. Father Joe's Homily on Father Paul's life	
25. Str. Jubilarna godina svetog Franje	

Fra Nikola Pašalić,
OFM kustos

Dragi čitatelji Hrvatskoga franjevačkog vjesnika,

Uskrs je srce naše vjere, svega onoga čemu se nadamo i za čime čeznemo. U svjetlu praznoga groba otkrivamo da smrt nema posljednju riječ, da tama nije jača od svjetla i da svaka ljudska povijest – pa i ona obilježena križem – ima svoje jutro uskrsnuća. Svetkovina Uskrsa nije tek spomen na događaj iz prošlosti, nego živa stvarnost koja nas i danas preobražava, poziva na obraćenje i šalje u svijet kao svjedoke nade, vjere, ljubavi i praštanja.

Ove godine uskrsnu radost živimo u posebnom ozračju: spominjemo se 800. obljetnice smrti sv. Franje Asiškog, siromaška iz Asiza koji je svojim životom postao evanđelje pretočeno u djelo. Njegov „prijelaz“ – njegova Pasha – bila je dovršenje puta potpunoga suobličenja Kristu raskršću i uskrsnomu. Franjo je znao da se do uskrsne radosti dolazi preko križa, ali i da križ, prihvaćen iz ljubavi, već u sebi nosi klicu novoga života.

U vremenu nesigurnosti, podjela i ratova, uskrsna poruka odzvanja s osobitom snagom. Ona nas podsjeća da kršćanstvo nije ideja ni moralni sustav, nego susret s Uskrslim Spasiteljem Isusom Kristom, Bogom i čovjekom. Franjo je taj susret živio radikalno: u bratstvu sa svakim čovjekom, u poštovanju prema stvorenomu svijetu, u hrabrosti da započne iznova onda kada je Crkva trebala obnovu. Njegov život svjedoči da svetost nije bijeg od svijeta, nego njegovo preobraženje snagom Evanđelja.

Zato je 800 godina od Franjine smrti više od povijesnoga jubileja. To je poziv da se vratimo izvoru – jednostavnosti, poniznosti i radosti. Uskrs nas uči da je istinska obnova uvijek djelo Boga koji podiže ono što je palo i oživljuje ono što je zamrlo. Franjo nas uči da toj Božjoj snazi treba otvoriti naše srce i naš um bez zadržke.

Neka nas primjer sv. Franje, čovjeka evanđeoske radosti te malenosti, prati na našem putu. Neka nas uskrsli Krist učini nositeljima mira, pomirenja i nade u svijetu koji za tim darovima iskreno čezne.

*Sretan i blagoslovljen Uskrs!
Mir i dobro!*

Dear readers of the Croatian Franciscan Herald,

Easter is the heart of our faith, of all that we hope for and long for. In the light of the empty tomb, we discover that death does not have the final word, that darkness is not stronger than light, and that every human history – even the one marked by the cross – has its Easter morning. The Solemnity of Easter is not merely a remembrance of an event from the past, but a living reality that transforms us today, calls us to conversion, and sends us into the world as witnesses of hope, faith, love, and forgiveness.

This year we celebrate Easter joy in a special spirit as we commemorate the 800th anniversary of the death of Saint Francis of Assisi, the Poor Man of Assisi who, through his life, became the Gospel put into action. His “passing over” – his Passover – was the completion of a journey of total conformity to Christ crucified and risen. Francis understood that Easter joy is reached through the Cross, but also that the Cross, embraced in love, already carries within it the seed of new life.

In a time marked by uncertainty, divisions, and wars, the Easter message resounds with strength. It reminds us that Christianity is not an idea or a moral system, but an encounter with the Risen Savior, Jesus Christ, true God and true man. Francis lived that encounter radically: in fraternity with every person, in reverence toward the created world, and in the courage to begin anew when the Church needed renewal. His life bears witness that holiness is not an escape from the world, but its transformation through the power of the Gospel.

Therefore, the 800th anniversary of Francis’s death is more than a historical jubilee. It is a call to return to the source – to simplicity, humility, and joy. Easter teaches us that true renewal is always the work of God, who raises up what has fallen and gives life to what has grown weary. Francis teaches us that we must open our hearts and our minds to this divine power without reserve.

May the example of Saint Francis, a man of evangelical joy and humility, accompany us on our journey. May the Risen Christ make us bearers of peace, reconciliation, and hope in a world that sincerely longs for these gifts.

*A blessed and joyful Easter!
Peace and all good!*

O svećeniku iz uskrsne perspektive

SVEĆENIK U SVJETLU USKRSNA:
PASTIR KOJI VODI IZ TAME SMRTI U ŽIVOT

 Fra Dragan Bolčić

 iturgijska čitanja u uskrsnom vremenu obiluju odlomcima i citatima kroz koje se može promatrati lik svećenika. Evangeoski izvještaji o uskrsnuću kao i ulomci o Kristu kao Dobrom pastiru izravno ili neizravno donose određenu perspektivu svećeničkog djelovanja. Teološka je istina da u samoj biti svećeništva stoji evangelizacijsko poslanje, kerigma i naučiteljska služba. Svećenik je čovjek koji naviješta, propovijeda, katehizira, poučava. Lukin izvještaj o Isusovu uskrsnuću donosi sljedeće riječi:

»Što tražite Živoga među mrtvima? Nije ovdje, nego uskrsnu! Sjetite se kako vam je govorio dok je još bio u Galileji: 'Treba da Sin Čovječji bude predan u ruke grešnika, i raspet, i treći dan da ustane.'« I sjetiše se one riječi njegovih, vratiše se s groba te javiše sve to jedanaestorici i svima drugima. (Lk 24, 5-9)

Svećenik je dužan posvijestiti i sebi i drugima da živoga ne treba tražiti među mrtvima. Previše je ponekad mrtvih odnosa, odnosa koje treba raskinuti i/ili pokopati. Previše je onoga što umrtvljuje ljude, što ljudima ne da živjeti. Svećenikova dužnost je prepoznati ono što njegove ljude vodi u smrt. Papa Franjo je jedanput kazao kako pastir (svećenik) treba mirisati po ovcama. Svećenik se treba suživjeti sa svojim narodom, osjetiti gdje se njegov narod guši, čime miriše, nosi li u sebi dah života ili zadah grijeha. Razumljivo da ta uloga nije lagana. Ona uključuje snažan govor, govor koji budi ljude, koji dovodi u pitanje, koji ponekad ranjava, ali pritom daje božanski lijek za tu ranu. Isto tako, svećenik sâm treba paziti da u njegovu životu ne bude odnosa koji umrtvljuju njegovu službu i poslanje.

Svećenik stalno stoji pred izazovom vlastite udobnosti i izlaska iz komfora. I uistinu, ako je onaj koji nasljeduje Krista, stalno stoji pred napetošću da treba izaći iz sebe, ostati nezaštićen, izložen, podložan konvencijama i mišljenjima, kako bi drugima donosio riječ istine. Zato je važno razumjeti da je svećenik onaj koji prenosi poruku evanđelja (usp. Mt 28, 19-20). I prije samoga navještanja, prenošenja poruke, on je onaj koji se treba dati zahvatiti pashalnim otajstvom. Svećenik prenosi poruku. On nije menadžer iako se današnja svećenička služba (osobito u nekim dijelovima svijeta) promatra gotovo isključivo kroz figuru menadžera (onoga koji organizira, okuplja, daje zadaće, nadgleda). Elmar Salmann u svom članku *Svećenik između života i mistike* piše upravo o tome kako se nakon Drugog vatikanskog sabora svećenika previše »funkcionaliziralo« čak i »pastoraliziralo«.

Nasuprot toj ideji, Salmann piše o svećeniku kao onome koji u sebi nosi »character indelebilis« (»neizbrisivi

pečat«). U tom kontekstu, svećenik je onaj koji je određen izvornim i jedincatim odnosom prema Bogu. Dopušta da ga Božja prisutnost i Božja objava zahvate te ga određuju i oblikuju intimno, privatno, afektivno i javno. Svećenik je onaj koji na mističan način u svom biću prolazi kroz otajstva Isusova života. Pastir svoj život daje za ovce svoje. I zato je i sâm nerijetko pozvan staviti – figurativno govoreći – svoje srce i svoju kožu na kocku. Izložiti se za istinu koja je veća od njega samoga čak i onda kad mu ta istina ne ide u prilog. Svećenikov poziv nije biti *people pleaser*, ugađati ljudima, draškati njihove uši te ih dodatno uspavljivati. Svećenikov poziv je propovijedati riječ obraćenja, koja je često vrlo neugodna, koju nije lako čuti, koja nas budi oda sna, te ne ide niz dlaku sa životima vjernika.

Svećenikov je zadatak hodati s ljudima kao što je Isus hodao s učenicima iz Emausa, tumačiti im pisma, Božju povijest s ljudima. Ali isto tako, u nekom trenutku nestati, udaljiti se, dati prostor ljudima da sami nastave put bez neke njegove vidljive prisutnosti. Svećenikov je zadatak upozoravati na sporost srca, govoriti o srcu koje može biti tromo, hrabriti ljude da ne žive iza zatvorenih vrata, da ne vjeruju više svome strahu negoli njemu, koji je živ i uskrsnuo. (usp. Lk 24, 13-35; Iv 20, 19-20)

Nadalje, svećenik je onaj koji nudi viziju. On nije tu da daje ono što njegov narod želi (barem ne uvijek). On je tu kako bi primjećivao i uočavao što njegovu narodu treba. Zato je važno da njegovo svećeništvo bude prožeto snagom Duha Božjega koji se za nas zauzima. Svećenik ne može donositi plodove Duha ako se svakodnevno ne otvara Sili odozgor. Zato i sam nekad treba vrijeme čekanja, odmaka, vlastite intimnosti s Gospodinom, vrijeme u kojem će strpljivo čekati da se spusti Sila u koju će se obući (usp. Lk 24, 49).

Ponekad će i sâm biti oboren kako bi ga Gospodin još više zahvatio. Svećenik će nerijetko trebati preispitati svoju ljubav prema Gospodinu. Ponekad je i u njegovu životu prisutno mnoštvo (malih) kompromisa, izdaja i zatajenja. Sjetimo se samo Petra i ponovnog susreta s Gospodinom na obali Tiberijadskog jezera. Upitan je o ljubavi. (usp. Iv 21, 15-17) Autentičan život jednog svećenika nije moguć ako nema ljubavi prema Gospodinu. Unatoč tomu, moguće je da u životu svećenika ljubav oslabi, da se ohladi i da nam se odnos s Kristom svede na puko izvršavanje rituala. Da bi mogao iskustveno govoriti o Kristu, treba ići dalje od obreda, biti povučen dublje od formalnosti. Svećenik svakodnevno »petlja« po otajstvima spasenja, a ipak im može ostati nedostupan. Moguće je ostati nedotaknut njima. Za svećenika je dobro znati da se vrata Kristove ljubavi nisu zatvorila i da se on ne prestaje boriti za nas. Svećenik ne će morati tražiti posebne izazove u svom poslanju. Svaki njegov dan je drukčiji izazov. Kao takav, suočit će se s nepovjerenjem ljudi, nerijetko s nevjericom, s bezbrojnim nerealnim očekivanjima. Isto tako, trebat će znati imenovati stvarne probleme, demone koji tlače njegovu zajednicu, strahove i zatvorenosti, ovisnosti i zastranjenja čime će biti dodatno izložen pogledima i komentarima.

Svećenik kao čovjek Crkve i za Crkvu ne može izbjeći da će nositi teret negativnosti u Crkvi za koje nije osobno odgovoran. Različiti zločini i sablazni mogu pogoditi i zakomplikirati život nekog svećenika iako za to nema njegove osobne krivnje. Ali i takvi momenti su prilika da se još više sjedini s Kristom u čije je ime poslan. Baš takvi trenutci mogu pomoći razumjeti Kristovo pashalno otajstvo i što znači suočiti se sa lažnim optuž-

bama, nepravедnim sudovima, izvrgavanjem ruglu itd. Upravo tada, a i ne samo tada, moguće je odgurnuti kamen nevjere, kamen lažnih očekivanja od ljudi, kamen traženja priznanja te straha od gubitka vlastitog ugleda sa svoga života i ostaviti u grobu ono što grobu ionako pripada. Tada možemo shvatiti da Uskrs uvijek nosi novu nadu čak i kad je ne znamo opisati; da Uskrs uvijek nosi posebni zanos toliko potreban vjerskom životu; da je poruka Uskrsa prijeko potrebna hrabrost koja će nas izvoditi na život, koja neće dati da ostanemo uplašeni, zatvoreni, okovani u grijeh i krivnju, iza grobnog kamena. Sretan i blagoslovljen Uskrs! Da svi u Kristu život imamo!

Svećenik je onaj koji primjećuje ne samo ono što narod želi, nego ono što mu treba

The Priest from an Easter Perspective

THE PRIEST IN THE LIGHT OF EASTER: A SHEPHERD WHO LEADS FROM THE DARKNESS OF DEATH INTO LIFE

The liturgical readings of the Easter season are rich with passages that illuminate the identity and mission of the priest. The Gospel accounts of the Resurrection and the texts that present Christ as the Good Shepherd offer, directly and indirectly, a profound vision of priestly life. Evangelization, the kerygma, and teaching lie at the very heart of the priesthood: the priest is a man who proclaims, preaches, catechizes, and teaches.

Luke's account of the Resurrection contains a striking reminder of this mission:

“They were terrified and bowed their faces to the ground. They said to them, ‘Why do you seek the living one among the dead? He is not here, but he has been raised. Remember what he said to you while he was still in Galilee, that the Son of Man must be handed over

to sinners and be crucified, and rise on the third day.’ And they remembered his words. Then they returned from the tomb and announced all these things to the eleven and to all the others.” (Luke 24:5–9)

The priest must continually remind himself and others not to seek the living among the dead. Many relationships, habits, and attachments in human life are lifeless or even death-dealing; they must be broken, buried, or left behind. The priest's task is to discern what leads his people toward death and what prevents them from living fully. Pope Francis emphasized that priest should be a “shepherd with the smell of the sheep”: he must enter into the lived reality of his people, sense where they are suffocating, and recognize whether they breathe the life of grace or the stench of sin.

This responsibility is demanding. It requires speech that awakens, challenges, and sometimes wounds—yet always with the purpose of offering

divine healing. At the same time, the priest must guard his own heart, ensuring that no deadened relationships or comforts suffocate his mission. Following Christ means living in a constant tension: stepping out of oneself, remaining vulnerable and exposed, resisting the temptation to seek protection in human approval, and instead bringing the word of truth to others.

For this reason, the priest is fundamentally a bearer of the Gospel message (cf. Matthew 28:19–20). Before he proclaims it, he must allow himself to be seized by the Paschal Mystery. He is not a manager—though modern expectations often reduce him to one. Elmar Salmann, in *A Priest Between Life and Mysticism*, notes how post-conciliar priesthood has become overly “functionalized” and even “pastoralized.”

Against this reduction, Salmann emphasizes the priest's »character indelebilis«, the “indelible seal” that configures him to God in a unique way. The priest is shaped—intimately, affectively, publicly—by God's presence and revelation. He is a man who mystically passes through the mysteries of Christ's life. The Good Shepherd lays down his life for the sheep; so too the priest must be ready to risk his heart and his very self for a truth greater than himself, even when that truth is personally costly.

The priest is not called to please people or soothe them with comforting illusions. His vocation is to preach conversion—often unwelcome, often difficult to hear, yet always life-giving. He must walk with people as Jesus walked with the disciples on the road to Emmaus: interpreting the Scriptures, revealing God's history with humanity, and then, at the right moment, stepping back so that they may continue their journey in freedom (cf. Luke 24:13–35). He must warn against

the slowness of heart, encourage believers not to remain behind locked doors, and call them to trust the Risen One more than their fears (cf. John 20:19–20).

The priest is also a man of vision. His task is not merely to give people what they want, but to perceive what they truly need. For this, his priesthood must be permeated by the Spirit who intercedes for us. He cannot bear the fruits of the Spirit unless he daily opens himself to the Power from on high. At times he must wait, withdraw, and enter into deeper intimacy with the Lord, allowing himself to be clothed anew with divine strength (cf. Luke 24:49). Sometimes he must even be knocked down so that the Lord may touch him more profoundly.

Again and again, the priest must examine his love for Christ. Like Peter on the shore of Tiberias, he must hear the Lord's question: “*Do you love me?*” (cf. John 21:15–17). Without this love, authentic priestly life is impossible. Yet love can cool; routine can replace relationship; ritual can overshadow encounter. A priest handles the mysteries of salvation daily, and yet he can remain untouched by them. He must remember that Christ's love never closes its door and never ceases to fight for him.

The priest will not need to search for challenges—they come daily. He will face mistrust, disbelief, and unrealistic expectations. He must name the real demons that afflict his community: fears, addictions, distortions, and closures. He will bear criticism and misunderstanding. As a man of the Church, he will also carry the weight of scandals and sins for which he is not personally responsible. Yet even these burdens can unite him more deeply to Christ, who was falsely accused, unjustly judged, and mocked. In such moments, the priest can learn the Pas-

chal Mystery from within.

These experiences can help him roll away the stones in his own life: the stone of unbelief, the stone of false expectations, the stone of seeking recognition, the stone of fearing for his reputation. What belongs to the grave must remain in the grave. Easter reveals that hope always rises—even when it cannot yet be described; that Easter brings a holy astonishment essential to the spiritual life; that Easter grants the courage needed to live, to break free from fear, sin, guilt, and the tombs we build around ourselves. Happy and blessed Easter! May we all have life in Christ.

Easter reveals that hope always rises — even when it cannot yet be described

 Fra Dragan Bolčić

Stoljeće vjernosti

— Uz stogodišnjicu Kustodije —

dr. *Fra* Robert Jolić

RAZVOJ HRVATSKIH ŽUPA U AMERICI I STOLJETNI RAD
FRANJEVACA MEĐU ISELJENIČKOM ZAJEDNICOM

Iako su neki hrvatski svećenici u Americi djelovali još od 16. stoljeća, ipak je prva hrvatska župa u Americi osnovana tek krajem 19. stoljeća – 1895. u Pittsburghu.

▼ Kuća u kojoj se 1894. nastanjuju hrvatski franjevci, današnja Kustodija

▼ Franjevačka crkva i samostan sv. Petra i Pavla u Mostaru sjedište franjevačke Provincije

► Nekadašnja crkva sv. Nikole, Pittsburgh – jedno od najvažnijih središta hrvatskih iseljenika u SAD-u.

Hrvati su u Ameriku počeli dolaziti veoma davno; postoji štoviše zanimljiva teza da su neki od njih dospjeli na američki kontinent još prije prvih engleskih useljenika iz sredine 16. stoljeća. Ipak, jedini siguran „dokaz“ za to je sličnost naziva indijanskog plemena Croatan s latinskim oblikom hrvatskog imena – Croatia. No sigurno je da su u višemilijunskom mnoštvu useljenika u Sjedinjene Američke Države u posljednjim desetljećima 19. i prvim desetljećima 20. stoljeća bile i desetine, dapače stotine tisuća Hrvata, iz svih hrvatskih krajeva. Dakako, ta su se useljavanja nastavila i u kasnijim desetljećima, pa sve do danas. Ti prvi hrvatski useljenici bili su uglavnom siromašni nepismeni seljaci i ribari, najprije iz Dalmacije, a potom iz brojnih drugih hrvatskih krajeva.

Kako bi se barem nekako snašli i zaštitili za slučaj nesreće, od samoga početka su hrvatski useljenici u Americi počeli osnivati svoja osiguravajuća društva, a neki probitačniji su počeli otvarati i prenočišta, restorane i *salone* za svoje zemljake. No od samoga početka se osjećao nedostatak hrvatskih svećenika i župa koji su jedini mogli okupiti hrvatske useljenike i pomoći im na raznim područjima života – i ne samo duhovnim, nego i materijalnim, praktičnim, kao što je pitanje zaposlenja, dobivanja dokume-

nata, sklapanja ženidbe s Hrvatima i tome slično. Iako su neki hrvatski svećenici u Americi djelovali počev još od 16. stoljeća, ipak je prva hrvatska župa u Americi osnovana tek krajem 19. stoljeća – 1895. u Pittsburghu.

Nakon toga je uslijedilo osnivanje brojnih drugih hrvatskih župa u Americi, ali zapravo ih nikad nije bilo dovoljno, jer je riječ o nepreglednim američkim prostranstvima u kojima su živjeli i radili hrvatski doseljenici, a broj svećenika nikada nije bio dostatan. Stoga su neki hrvatski svećenici djelovali kao misionari, to jest obilazili udaljene hrvatske kolonije, za njih slavili mise u mjesnim crkvama i držali duhovne obnove. Brojni hrvatski doseljenici prispjeli su i u Kanadu, pogotovo u prvim desetljećima po svršetku Drugoga svjetskog rata, pa se od 1950-ih godina i za njih počinju osnivati hrvatske župe.

Veliki je problem bila činjenica da u Americi nije bilo ni jedne organizirane svećeničke ili redovničke zajednice, nego su svećenici djelovali kao pojedinci i nije ih imao tko zamijeniti ako bi umrli, razboljeli se ili zbog raznih drugih razloga napustili župnu zajednicu koju su osnovali ili u njoj djelovali. Stoga su hrvatski franjevci iz raznih provincija nastojali oko toga da bi organizirali vlastitu svećeničko-redovničku zajednicu, kako bi mogli što organiziranije izići u susret naraslim

potrebama za hrvatskim župama, ali i po potrebi preuzeti one hrvatske župe koje su ostale bez vlastitog svećenika. **Prvi hrvatski franjevac koji je došao Ameriku bio je fra Gaudencije Gorše iz zagrebačke provincije sv. Ćirila i Metoda 1900. godine.** Budući da je broj hrvatskih franjevaca u prvim godinama, pa i desetljećima nakon toga bio malen, nisu uspjeli osnovati vlastitu zajednicu, nego je 1912. osnovan zajednički franjevački komisarijat slovenskih, slovačkih i hrvatskih franjevaca. Nije ih bilo previše, svih skupa, možda 15, a bili su povjereni slovenskoj provinciji sa sjedištem u Ljubljani. No uskoro se pokazalo da je takva zajednica u praksi neodrživa, ponajprije zbog slovenske uskoće i preuzimanja potpune uprave u komisarijatu, pa su hrvatski franjevci već od početka 1920-ih godina snažno radili na osnutku vlastitoga komisarijata, o čemu su pisali odlučne dopise vlastitim provincijalima u domovini. No sve je to išlo sporo i teško, dijelom zbog neodlučnosti hrvatskih provincijala, dijelom zbog protivljenja Generalne uprave franjevačkog reda, koja je pod utjecajem slovenskih franjevaca stavljala gotovo nemoguće uvjete za osnutak samostalnoga hrvatskog komisarijata.

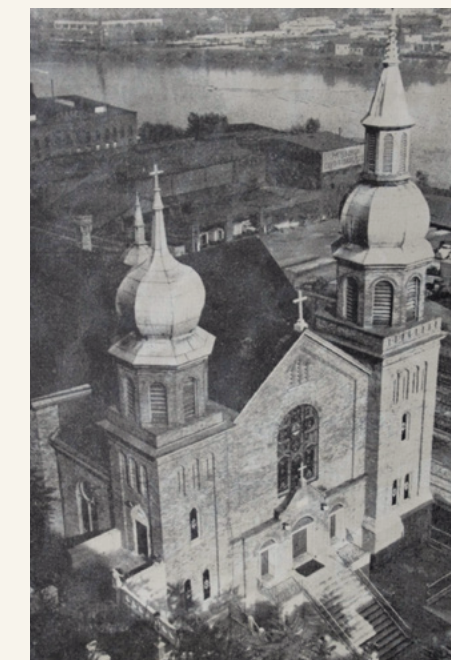
Pa ipak je i toj slovenskoj prevlasti i nepravdi konačno došao kraj te je 1926. osnovan samostalni Hrvatski franjevački komisarijat, pod izravnom

upravom generalne uprave Franjevačkog reda u Rimu – a zapravo pod zajedničkom upravom svih hrvatskih provincija. Od tada je prošlo evo točno sto godina, a hrvatski franjevci ostavili su iza sebe neizbrisiv trag u životu američkih, a kasnije i kanadskih Hrvata. No uskoro po osnutku komisarijata pokazalo se da je nemoguće da sve provincije skrbe za hrvatsku franjevačku zajednicu u dalekoj Americi, pri čemu je dakako najvažnija zadaća bila slanje novih svećenika u tu udaljenu zemlju – po onoj staroj narodnoj izreci da je svačija briga ničija briga.

Stoga je provincijal hercegovačkih franjevaca dr. fra Dominik Mandić na sastanku hrvatskih provincijala u Karlovcu 1930. predložio da njegova provincija preuzme skrb za Komisarijat, što su drugi provincijali prihvatili s radošću i odobravanjem, jer se tako s njihovih ramena skidala jedna teška briga, to jest slanje novih franjevaca u Ameriku. Taj Mandićev potez bio je uistinu providonosan jer je upravo Komisarijat u najtežim godinama po svršetku Drugoga svjetskog rata najviše pomogao da se spasi Provincija, koja je bila u ruševinama: toliko ubijenih fratarata, toliko u zatvoru, toliko pobjegli iz Domovine, a samostani, crkve i župne kuće redovito ili razrušeni, ili pak oduzeti ili djelomično oduzeti. K tome je većina onih koji su uspjeli preživjeti i pobjeći iz komunističkog „raja“ zavr-

šila upravo u Komisarijatu u Americi. Komisarijat je 1969. preimenovan u kustodiju i u njoj do danas djeluju franjevci, uglavnom rodom iz Hercegovine. Tijekom proteklih sto godina u Komisarijatu/Kustodiji djelovao je i nevelik broj članova drugih hrvatskih provincija, kao i onih koji su rođeni u samoj Americi. Brojni su pokušali, ali nisu uspjeli te su napustili zajednicu. Svakako, broj franjevaca rođenih u Americi od hrvatskih roditelja uvijek je bio malen, štoviše neznatan.

Tako između Hercegovačke franjevačke provincije sa sjedištem u Mostaru i Hrvatske franjevačke kustodije sa sjedištem u Chicagu postoje trajne i neraskidive veze, i to ne samo u pravnome smislu – jer je Kustodija formalno pod upravom Provincije, nego još više u stvarnome i osobnome smislu, jer je daleko najveći broj članova Kustodije školovan u Provinciji i zadržao trajne osobne veze s Provincijom, a Kustodija je redovito novčano pomagala školovanje kandidata, kao i obnovu porušenih i izgradnju novih samostanskih, crkvenih i odgojnih zgrada. Tako je ostalo do danas.

Rooted in Faith, Growing Across Continents

— *A Century of the Croatian Franciscan Custody* —

CROATIAN FRANCISCANS AND IMMIGRANTS IN AMERICA: A CENTURY OF FAITH

✍️ dr. *Fra* Robert Jolić

▼ Croats in America (75sf), Maxo Vanka, 1937 mural St. Nicholas Croatian Church

▼ Man and girl across the street from *Croatian Home* and Jacob Muich Saloon, 1800 South Third Street.

▼ Coat of arms of the Croatian Franciscan Custody

roats began arriving in America centuries ago. Some historians even suggest that a few may have reached the continent before the first English settlers in the mid-16th century. The only “evidence” for this theory is the resemblance between the name of the Native American tribe *Croatan* and the Latin form of the Croatian national name, *Croatia*. While this connection remains speculative, what is certain is that in the massive waves of immigration to the United States during the late 19th and early 20th centuries, tens—perhaps even hundreds—of thousands of Croats from all Croatian regions made the journey. Croatian immigration continued throughout the following decades and still continues today.

The earliest Croatian immigrants were mostly poor, often illiterate peasants and fishermen, initially from Dalmatia and later from many other parts of Croatia. To support one another and provide basic security in case of illness or accident, they quickly began forming their own fraternal insurance societies. Those who were more financially established opened boarding houses, restaurants, and saloons to serve their fellow countrymen. Yet from the very beginning, one essential element was missing: Croatian priests

and parishes. Only they could gather Croatian immigrants into a cohesive community and assist them not only spiritually but also materially—helping with employment, documentation, marriage, and other practical needs.

Although a few Croatian priests had been present in the Americas as early as the 16th century, the first Croatian parish in the United States was not founded until 1895, in Pittsburgh. Many more Croatian parishes followed, but they were never numerous enough to serve the vast distances where Croatian immigrants lived and worked. As a result, some Croatian priests served as missionaries, traveling long distances to remote Croatian settlements, celebrating Mass in local churches, and offering spiritual renewal. Croatian immigration to Canada also grew significantly, especially in the years following the Second World War, leading to the establishment of Croatian parishes there beginning in the 1950s.

A major difficulty in those early decades was the absence of an organized Croatian priestly or religious community in America. Priests worked alone, and if one died, fell ill, or had to leave, there was no one to replace him. For this reason, Croatian Franciscans from various provinces sought to organize a unified Francis-

can community capable of serving the growing number of Croatian parishes and stepping in when a parish was left without a priest.

The first Croatian Franciscan to arrive in America was Fr. Gaudencije Gorše of the Zagreb Province of St. Cyril and Methodius, who came in 1900. Because the number of Croatian Franciscans remained small for many years, they were unable to form their own community. Instead, in 1912 a joint Franciscan Commissariat was established for Slovenian, Slovak, and Croatian Franciscans, under the jurisdiction of the Slovenian province in Ljubljana. The commissariat was small—perhaps fifteen members in total—and soon proved unworkable. Slovenian dominance in administration and decision-making created tensions, prompting Croatian Franciscans in the early 1920s to petition their provincials for an independent Croatian commissariat. Progress was slow, hindered partly by hesitation among Croatian provincials and partly by resistance from the Franciscan General Administration in Rome, which—under Slovenian influence—imposed nearly impossible conditions for independence.

Despite these obstacles, the imbalance and injustice eventually became undeniable. In 1926, the independent Croatian Franciscan

Commissariat was finally established, placed directly under the General Administration in Rome and jointly supported by all Croatian provinces. This year marks one hundred years since its founding, and throughout that century Croatian Franciscans have left a profound and lasting mark on the lives of Croatian immigrants in the United States and later in Canada.

Soon after the commissariat’s establishment, it became clear that shared responsibility among all Croatian provinces was impractical—especially regarding the crucial task of sending new friars to America. As the old saying goes, “what belongs to everyone belongs to no one.” At a meeting of Croatian provincials in Karlovac in 1930, the provincial of the Herzegovinian Franciscans, Dr. Fr. Dominik Mandić, proposed that his province assume full responsibility for the commissariat. The other provincials welcomed this proposal, relieved to entrust the demanding task of staffing the American mission to a single province.

Mandić’s decision proved providential. In the difficult years following the Second World War, the commissariat played a vital role in helping the devastated Herzegovinian Province survive. Many friars had been killed, imprisoned, or forced into exile; mon-

asteries, churches, and parish houses were destroyed or confiscated. Those who managed to escape the communist regime often found refuge in the commissariat in America. In 1969, the commissariat was elevated to the status of a Custody, where Franciscans—mostly from Herzegovina—continue to serve to this day.

Over the past century, a small number of friars from other Croatian provinces, as well as some American-born Croatians, have also served in the Commissariat/Custody. Many attempted to join but did not remain. The number of American-born Franciscans of Croatian descent has always been small, even negligible. **Thus, the bond between the Herzegovinian Franciscan Province in Mostar and the Croatian Franciscan Custody in Chicago has remained strong and enduring**—not only legally, since the Custody is formally under the Province’s administration, but also personally. Most members of the Custody received their formation in the Province and maintained lifelong ties with it. In return, the Custody consistently supported the Province financially, contributing to the education of new candidates and the rebuilding or construction of monasteries, churches, and educational institutions. This mutual support continues to the present day.

Dobro došla, sestrice moja smrti!

KAKO NAS SV. FRANJO UČI GLEDATI NA SMRT KAO PUT PREMA SLOBODI DUŠE

Fra Slaven Tomić

Kada je u pitanju sv. Franjo iz Asiza onda nas ovakav naslov ne treba čuditi. Naime, ovo su riječi koje su izišle iz usta samoga sveca u trenutcima saznanja da mu ne preostaje još puno vremena u ovozemaljskome prostoru i vremenu. 1226. godine liječnik mu je prognozirao smrt krajem mjeseca rujna ili početkom listopada iste godine, a u jednome od životopisa sv. Franje, u *Ogledalu savršenstva*, čitamo: „Tada blaženi Franjo, ležeći u krevetu, s najvećom pobožnošću i poštovanjem ispruži ruke prema Gospodinu te s velikom radošću duše i tijela reče: ‘Dobro došla, sestrice moja smrti!’“ (Franjevački izvori, *OgSav*, 122.)

Il poverello, siromašak, umro je točno prije 800 godina.

I danas, nakon osam stoljeća, borimo se s nasljedem koje nam je svetac ostavio. Nasljedovanje svetaca može nam biti teško jer ne pronalazimo sav svoj život sličnim njihovim životima. Možda se nađu tek pojedini bliski detalji. Ipak, Franjo nam olakšava put svetosti – on, kao i svi sveti i nesveti ljudi, su-

sreo se s vlastitom smrću, a tako ćemo i svi mi. Zato valja iz bližega promotriti kako je ovaj svetac, nazvan *alter Christus* (Franjevački izvori, *OgSav*, *Uvod*), doživio ono od čega većina smrtnika strahuje, a to je sama smrt.

Franjo je počeo umirati još prije nego li je tjelesna smrt pokucala na njegova vrata. Umirući svojoj volji, vlastitim željama i svojim viđenjima budućega svijeta, naučio je kako umiranje grijesima i grešnim navikama može i mora biti bolno, ali je za rezultat dobio lijek za kojim čovječanstvo čezne od samoga početka: sloboda ljudskoga bića. Raspjevani trubadur viteškoga duha prije svoga obraćenja posjedovao je iznimne glazbene i zabavljačke talente i, slijedeći Krista, nije ih izgubio. Tijekom svoga obraćenja, stavljajući se potpuno u službu Bogu, svoje talente je umnožio i posvetio, pa se njegova *Pjesma stvorova* (Franjevački izvori, *AsZb* 83,18) smatra prvom pjesmom takvoga tipa u čitavoj Italiji. U trenutcima prije samog preminuća svetac je od svoje braće zatražio da mu pjevaju stihove ove pjesme, a onda je sâm napisao ono što je nedostajalo i tako završio ovo remek-djelo: *Hvaljen budi, moj Gospodine, za sestru našu tjelesnu Smrt, kojoj nijedan živući čovjek umaknuti ne može...*

Boga je hvalio u svemu, a tako i u smrti, jer znao je – Bog je pobijedio smrt.

U tim razmišljanjima nije bio zagledan tek u gašenje jednog poglavlja svoga života, već je okretao stranice novoga – onog vječnoga. Znajući kako čistoća Kraljevstva Božjega ne podnosi nikakvu mrlju grijeha (usp. Ef 5), uputio je

jednu od svojih posljednjih (o)poruka jednome bratu, rekavši mu: „Evo, Bog me zove, sine! Kako odsutnoj tako i prisutnoj svojoj braći opraštam sve uvrede i krivice i, koliko mogu, sve ih odrješujem. A kad im to saopćiš, sve ih u moje ime blagoslovi!“ (Franjevački izvori, *1Čel II. dio*, VIII, 109.). Ovime je svetac još jednom potvrdio riječi molitve *Oče naš*, koju je najviše volio: „...otпусти nam duge naše, kako i mi otpuštamo dužnicima našim...“. Ugledao se, iznova, u ljubav i poniznost Raspetoga koji s križa oprašta svojim ubojicama, pa je i on, po uzoru na Onoga kojega je nasljedovao, učinio isto - oprostio.

Zašto je većini smrtnika smrt pomalo strašna, a tek nekolicini onih najvjernijih je milosni trenutak? Za Franju je to oslobađajuće iskustvo, jer u smrti (d)oživljava svoje najveće siromaštvo – sada više nema kontrolu ni nad čime: nad svojom braćom, nad svojom obitelji, nad svojim planovima, nad svojim životom... Sada je potpuno u Božjim rukama. Smrt mu je prilika da u potpunoj savršenosti autentično živi svoj zavjet siromaštva.

Iako Franjini životopisci njega nazivaju blaženim u trenucima pred samu smrt, Franjo svima nama ostavlja jednu opomenu u obliku Isusovog *jao*: „Jao onima koji umiru u smrtnome grijehu“ (Franjevački izvori, *AsZb* 83, *Pjesma stvorova*). On ne dozvoljava promjenjivim osjećajima da vladaju u tim presudnim trenucima, čemu smo mi danas posebno skloni pisanjem i čitanjem hvalospjeva našim pokojnicima tijekom i nakon njihove smrti. Franjo upozorava na ono što nam dušu može odvesti u vječno ropstvo i vječnu muku kojoj nema kraja, a upozorenje se odnosi na smrt u kojoj Božje stvođenje umire pod ropstvom smrtnoga grijeha. Svjestan je svoje grešnosti, pa prije nego će izdahnuti moli riječima psalmista: „Izvedi iz tamnice dušu

moju, da zahvaljujem imenu tvojemu...“ (Psalam 142).

Naposljetku Franjo umire, a prisutni svjedoče kako mu se duša poput svjetla vinula u nebeske visine. I danas nam Franjo s Neba osvjetljava korake te nas uči ljubiti do kraja.

Stoga, dragi brate, draga sestro... ni iznenadni gubitak voljene osobe, ni izdaju najboljeg prijatelja, ni tešku bolest koja nagovještava naš skori kraj ne treba gledati tek i samo kao prokletstvo ili nesreću, nego najprije kao priliku za pripremu za osobni susret s Gospodinom. Budući da ne znamo ni dana ni časa (usp. Mat 25, 13), valja se u sakramentu ispovijedi osloboditi utega smrtnoga grijeha već danas (!), kako bismo i mi bili ubrojani u blaženike nedugo nakon naše smrti.

Strah od smrti je i u nama prisutan i to ponajviše zbog svijesti o gubitku kontrole nad svime što smo do tada mogli kontrolirati. A da bi i nama smrt bila vrhunac predanja u Božje ruke, valja se oslobađati već danas (!). Najbolji način slobode jest pouzdanje u Božju providnost u kojemu sebi ponavljamo da nismo vlasnici ničega, pa ni vlastitoga života – *koji se Gospodinovim vjernima mijenja, a ne oduzima*, kako nas uči liturgija Crkve (Rimski misal, *Pokojničko predslavlje*, I).

Veliki Chesterton jednom napisao: „Kršćanski ideal nije isproban te je proglašen neprikladnim. Utvrđeno je da je težak i ostavljen neisprobanim.“ (G. K. Chesterton, *What's Wrong with the World* (1910), *ch. 1.5*). Ako riječ *kršćanski* zamijenimo riječju *franjevački* hoćemo li i mi (poraženi) ponavljati ovaj zaključak ili ćemo se „drznuti“ isprobati ono što je Franji uspjelo? Neka nam ova godina sv. Franje bude godina prokušanih ideala.

Welcome, my Sister Death!

ST. FRANCIS TRANSFORMS DEATH INTO A PATH OF GRACE AND FREEDOM

This title should not surprise us when it comes to St. Francis of Assisi. Namely, these are the words spoken by the saint himself in the moments of knowing that he did not have much time left in this life. In 1226, his doctor predicted his death at the end of September or the beginning of October of that year and in one of the biographies of St. Francis we read: “Blessed Francis, while he was lying on his bed sick, with the greatest devotion and reverence for the Lord stretched out his arms and hands with great joy of mind and body and said to his body and soul: ‘Welcome, my Sister Death!’” (A Mirror of the Perfection, *The Lemmens Edition*, 5.)

Il poverello, the poor little man, died exactly 800 years ago.

Even today, after eight centuries, we struggle with the legacy the saint left us. Imitating the saints can be difficult because we do not find our entire life similar to theirs. Perhaps only a few intimate details can be found. However, Francis makes the path to holiness easier for us – he, like all holy and unholy people encountered his own death, and so shall we. That is why it is worth taking a closer look at how this saint, called *alter Christus* (Francis of Assisi: *Early Documents, The Saint*,

General Introduction), experienced what most mortals fear, which is death itself.

Francis began to die even before physical death knocked on his door. Dying to his own will, his own desires, and his own visions of the world, he learned that dying to sins and sinful habits can and must be painful, but as a result he received the medicine for which humanity has longed since the very beginning: the freedom of the human being. The singing troubadour of the chivalrous spirit possessed exceptional musical and entertaining talents before his conversion and, following Christ, he did not lose them. During his conversion, placing himself completely at the service of God, he multiplied and sanctified his talents, so that his “Canticle of brother Sun” (*The Assisi Compilation*, 6) is considered the first song of its kind in all of Italy. In the moments before he died, the saint asked his brothers to sing him the verses of this song and then he himself added what was missing, thus completing this masterpiece: “Praised be you, my Lord, through our Sister Bodily Death, from whom no one living can escape...”

He praised God in everything and so in death, because he knew - God had conquered death.

In these reflections he was not just looking at the closing of one chapter of his life but was turning the pages of a new one - the eternal one. Knowing that the purity of the Kingdom of God cannot bear any stain of sin (cf. Eph 5), he addressed one of his last messages to one of his brothers, saying to him: “See, my son, I am being called by God. I forgive all my brothers, present and absent, all their faults and offenses, and I absolve them insofar as I am able. When you give them this message, bless them all for me.” (*The Life of Saint Francis by Thomas of Celano, The Second Book, VIII.*) Through this action, the saint once again confirmed the words of the *Our Father* prayer, which he loved the most: “...forgive us our trespasses, as we forgive those who trespass against us...” Once again, he looked at love and humility of the Crucified One who forgives his murderers from the cross, and, following the example of the One he followed, he did the same – he forgave.

Why is death somewhat terrifying for most mortals and why is it a moment of grace for only a few of the most faithful? For Francis this is a liberating experience, because in death he faces his greatest poverty – now he no longer has control over anything: his brothers, his family, his plans, his life... He is now completely in God’s hands. Death is his opportunity to authentically live out his vow of poverty in complete perfection.

Although Francis’ biographers call him blessed in the moments before

 Fra Slaven Tomić

his death, he leaves us all with a warning in the form of Jesus' *woe*: "Woe to those who die in mortal sin" (The Assisi Compilation, 6, *The Canticle of brother Sun*). He does not allow changeable feelings to rule in those crucial moments, which we are particularly prone to today by writing and reading hymns to our deceased during and after their death. Francis warns of what can lead our soul into eternal slavery and eternal torment that has no end, and the warning refers to death in which God's creature dies under the slavery of mortal sin. He is aware of his sinfulness, so before he dies, he prays by the words of the psalmist: "Bring my soul out of prison, that I may give thanks unto thy name..." (Psalm 142:7, *English Revised Version Bible*).

Finally, Francis dies, and those present witness how his soul, like a light, soared to the heights of Heaven. Even today, Francis illuminates our steps from Heaven and teaches us to love to the end.

Therefore, dear brother, dear sister... neither the sudden loss of a loved one, nor the betrayal of a best friend, nor a serious illness that portends our imminent end should be seen only as a curse or misfortune, but first and foremost as an opportunity to prepare for a personal encounter with the Lord. Since we do not know the day or the hour (cf. Matt 25:13), it is necessary to free ourselves today (!) from the burden of mortal sin through the sacrament of confession, so that we too may be counted among the blessed shortly after we die.

The fear of death is also present in us, mainly because of the awareness of losing control over everything we could have controlled until then. So that death can be the culmination of surrendering ourselves into God's hands, we should free ourselves today (!). The best way to freedom is to trust in God's providence, in which we repeat to ourselves that we are not the owners of anything, not even our own life which "...for your faithful, Lord, is changed, not ended...", as the liturgy of the Church teaches us (Roman Missal, *Preface I for the Dead*).

As the great Chesterton once wrote: "The Christian ideal has not been tried and found wanting. It has been found difficult; and left untried." (G. K. Chesterton, *What's Wrong with the World* (1910), ch. 1.5). If we replace the word *Christian* with the word *Franciscan*, will we (the defeated) also repeat this conclusion or will we "dare" to try what Francis succeeded in?

May this year of St. Francis be a year of tried and tested ideals for us.

O Uskrsu

*O Uskrsu bilo, kad ustade Spas,
Od zlata drhće ravnina,
Kroz uzduh lijeva zvona se glas
U slavu Božjega sina.*

*Svuđ naoko sveti pokoj i mir,
Sad gle iz pitomih sela
Na puteve vrvi šir i šir
Hrvatica povorka bijela.*

*Na puteve vrvi hrvatski puk,
Sve radosno obraz mu blista,
Zvonova seoskih slijedeći zvuk
Pobrzala svjetina čista.*

August Šenoa (1838. – 1881.)

Uskrs 1972.

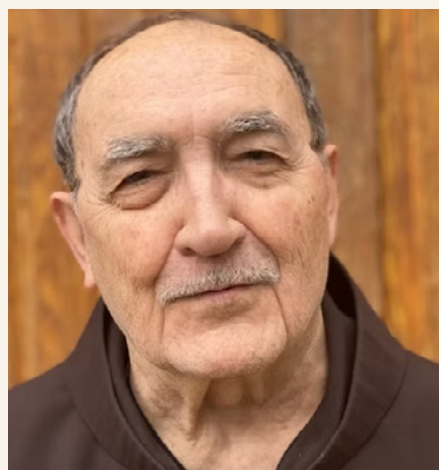
Još uvijek plaćeni grobari
utiskuju pečate nad našom sudbinom.
Ne slute, jadnici, da naši anđeli čuvari
nevidljivi iza njih stoje
ponosni kô jablani kad ih vjetar leluja.
Doživaju jedan drugoga da ne bi koji
uspavan noćnom tišinom
prečuo lozinku koje se grobari boje:
Aleluja!

Kadikad vječnost naličje poprimi povijesti
koju vrijeme u godine mijenja.
Ne umire vječnost: u srcima buja
iz pokoljenja u pokoljenja:
Aleluja, aleluja!

Mi valovi smo što ih u pjenu pretvara hridina,
dok sve nas ne spopadne gnjev,
a tad' se popeti znamo iznad gradskih zidina.
Grobari od nas bježe, jer mi smo oluja.
Pobjedonosan naš je pjev:
Aleluja, aleluja, aleluja!

Rajmund Kupareo (1914.–1996.)

In memoriam: fra Pavo Maslač

ROĐEN JE 25. KOLOVOZA 1937. GODINE U LJUBLJENICI
– STJEPAN KRST, OD RODITELJA JOSIPA MASLAĆA I
STANE ROĐ. RAGUŽ

 Franjevci.info

 subotu, 3. siječnja 2026. godine, blago je u Gospodinu okrijepljen svetim sakramentima preminuo naš brat i svećenik fra Pavo Maslač, u 89. godini života, 70. godini redovništva i 64. godini svećeništva.

Fra Pavo Maslač, redovnik Reda manje braće (OFM), rođen je 25. kolovoza 1937. godine u Ljubljenci – Stjepan Krst, od roditelja Josipa Maslača i Stane rođ. Raguz. Kršten je 29. kolovoza 1937. godine u župi svetih Petra i Pavla u Rotimlju, gdje je na krštenju dobio ime Nikola. Godine 1951. dolazi u Sjedinjene Američke Države, gdje započinje svoje daljnje školovanje i redovničku formaciju.

Osnovnoškolsko obrazovanje pohađao je u Grottamareu u Italiji od 1947. do 1951. godine. Srednju školu završio je u St. Josephu u Westmontu, Illinois, od 1951. do 1954. godine. Studij filozofije i teologije započeo je u Westmontu (1954. – 1955.), nastavio u Rye Beachu u saveznoj državi New Hampshire (1956. – 1958.), a dovršio na Holy Name Collegeu u Washingtonu, D.C. (1958. – 1962.). Godine 1962. stekao je akademski stupanj Bachelor of Arts na St. Bonaventure University. U Red manje braće stupio je ulaskom u novicijat 14. srpnja 1955. godine u Lafayetteu, New Jersey.

Prve redovničke zavjete položio je 15. srpnja 1956., također u Lafayetteu, a svećane zavjete položio je 18. kolovoza 1959. godine u St. Bonaventureu, New York. Za svećenika je zaređen 17. ožujka 1962. godine u Washingtonu, D.C., po rukama papinskog nuncija mons. Vagnozzija.

Time započinje njegovo dugogodišnje svećeničko, pastoralno i redovničko djelovanje. Svoju pastoralnu službu započeo je kao župni vikar u župi Sacred Heart u Chicagu od 1962. do 1964. godine, a zatim u istoimenoj župi u Milwaukeeu od 1964. do 1970. godine. Od 1970. do 1976. obnašao je službu župnika u župi St. Joseph u St. Louisu, a potom od 1976. do 1979. u župi St. Jerome u Chicagu. Godine 1979. imenovan je upraviteljem zajednice Our Lady of Peace Residence u Beaver Fallsu, Pennsylvania, a od 1979. do 1982. bio je župnik župe Holy Trinity u Ambridgeu, Pennsylvania.

U razdoblju od 1982. do 1985. služio je kao gvardijan samostana sv. Ante u Chicagu. Od 1985. do 1994. obnašao je službu kustosa. U istom samostanu ponovno je bio gvardijan od 1994. do 1995. godine. Od 1995. do 2000. vrši službu župnika u župi Sacred Heart u Chicagu. Sljedećih dvanaest godina, od 2000. do 2012., bio je župnik župe Sacred Heart u Milwau-

keeju. U razdoblju od 2009. do 2012. po četvrti je put obnašao službu kustosa. Posljednju aktivnu župničku službu obavljao je u župi blaženog Alojzija Stepinca u Chicagu od 2012. do 2017. godine. Od 1990. godine obnašao je i službu duhovnog vođe Hrvatske katoličke zajednice. Od 2017. godine pa do svoje smrti umirovljeničke dane provodio je u samostanu sv. Ante u Chicagu.

Fra Pavo Maslač svojim je dugogodišnjim redovničkim i svećeničkim životom dao značajan doprinos Crkvi, Franjevačkom redu i brojnim povjerenim zajednicama. Njegovo je služenje bilo obilježeno vjernošću, postojanošću i predanim pastoralnim radom, osobito među hrvatskim vjernicima u Sjedinjenim Američkim Državama. Neka mu Gospodin, kojemu je vjerno služio udijeli vječni mir.

Sprovod fra Pave (Nikole) Maslača, OFM

PREMINUO 3. SIJEČNJA 2026. GODINE U CHICAGU, U
89.GODINI ŽIVOTA, 70.GODINI REDOVNIŠTVA I 64.
GODINI SVEĆENIŠTVA

 Franjevci.info

 srijedu, 7. siječnja 2026. godine, u crkvi sv. Jeronima u Chicagu, slavljeno je sprovodno euharistijsko slavlje i obavljen ispraćaj fra Pave (Nikole) Maslača, OFM, najstarijeg člana Hrvatske franjevačke kustodije u Sjedinjenim Američkim Državama, koji je preminuo 3. siječnja 2026. godine u Chicagu, u 89. godini života, 70. godini redovništva i 64. godini svećeništva. Sprovodnu misu predvodio je fra Jozo Grbeš, provincijal Hercegovačke franjevačke provincije Uznesenja Blažene Djevice Marije. U koncelebraciji su sudjelovala 22 svećenika i dvojica đakona, pretežito franjevci, ali i dijecezanski svećenici, subrača i prijatelji pokojnika.

Crkva sv. Jeronima bila je ispunjena mnoštvom vjernika, redovnika i redovnica, članova hrvatske zajednice te brojnih štovatelja fra Pave Maslača, iz svih župa u kojima je služio što je snažno posvjedočilo koliko je bio cijenjen i voljen među ljudima kojima je služio.

U homiliji je provincijal posebno istaknuo život fra Pave kao život putnika i svjedoka, obilježenog ranim izbjeglištvom, stalnim odlascima i traženjem doma, koji je na kraju uvijek nalazio u Bogu i u ljudima. Naglasio je da fra Pavin život jasno pokazuje kako patnja i ljubav nisu suprotnosti,

nego dvije duboko povezane stvarnosti kršćanskoga života, u kojima se rađa zrela vjera. Provincijal je također istaknuo da fra Pavo nije bio čovjek velikih riječi, nego vjernosti u malome, čovjek prisutnosti, susreta i jednostavnosti, koji je znao slušati i prihvaćati. Njegova često ponavljana poruka „God loves you” bila je, prema riječima propovjednika, sažetak njegova evanđelja i njegova životnog svjedočanstva, poziv na povjerenje u Boga koji ostaje vjeran i onda kada ljudski putovi postanu teški i neizvjesni.

Na završetku misnoga slavlja riječi zahvale uputili su fra Nikola Pašalić, kustos, fra Stipe Renić, gvardijan, te Sanja Laković, u ime Hrvatskog konzulata u Chicagu. U svojim su obraćanjima zahvalili Bogu na daru fra Pavina života i služenja te istaknuli njegovu trajnu povezanost s hrvatskim narodom, Crkvom i iseljeništvom. Brojne izraze sućuti, pristigle iz domovine i iseljništva, pročitao je fra Antonio Musa, župnik, čime je još jednom potvrđeno koliko je fra Pavo bio poštovan i blizak mnogima.

Nakon euharistijskog slavlja, tijelo fra Pave Maslača ispraćeno je na groblje Holy Sepulchre, gdje je u molitvi i kršćanskoj nadi u uskrsnuće obavljen obred pokopa, gdje već počivaju pede-

set i dvojica hrvatskih franjevaca.

Sprovod fra Pave Maslača bio je tiho, ali snažno svjedočanstvo vjere, zahvalnosti i nade, te oproštaj od brata koji je svoj život u potpunosti darovao Bogu i ljudima.

Homilija na misi zadušnici za fra Pavu

HOMILIJA PROVINCIJALA FRA JOZE GRBEŠA NA MISI
ZADUŠNICI ZA FRA PAVU MASLAČA

Zivot nevjerojatan. U njemu su satkana oba stoljeća i u svom najtežem, najtužnijem i svom najljepšem i najugodnijem. Njegovo ime nije trebalo prezime. Svi su znali tko je Fr. Paul. Najstariji je član naše franjevačke zajednice. Dok ćemo ove godine obilježavati 100 godina Hrvatske franjevačke kustodije, Fra Pavo bijaše njen najprepoznatljiviji član kroz gotovo 75 godina. Došao je u Ameriku 1951. Bijaše mu samo 14 godina.

Životni put

Od Ljubljence, malog patničkog sela u Hercegovini iz kojeg je morao bježati kad mu bijaše samo 4 godine života do ovog mjesta danas gdje mu govorimo zbogom i hvala, dug je put patnje i ljubavi. Da, ako smijem ja bih njegov život stavio u te dvije riječi: patnja i ljubav. Patnja je uvijek cijena ljubavi, a ljubav je usavšena u patnji! Njih dvije su temelj kršćanstva, Kristov i naš život! Fra Pavin život nalazi se u sjeni i srži tih dviju velikih stvarnosti.

Fra Pavin život odlazaka, rastanaka, izbjeglištva, novih udomaljava-

nja činilo ga je, čini mi se, čovjekom koji je nalazio dom u dušama i sudbinama ljudi. Na njega su svi mogli računati! Rano je počeo odlaziti. Iz doma svoga i iz života svojih najbližih. Gotovo stalno na putu. Kako i sam kaže: "Djetinjstvo sam izgubio. Cijeli život mi je nedostajala ta ljubav djetinjstva." Vidljivo to bijaše, ali nam i kaže sve kako je ljubav temelj svega. Kad je nema ostaje čežnja, praznina...

Bio je čovjek ljubavi! Ljubav je središte kršćanstva. Ljubav je Kristova jedina zapovijed! Ljubav nosi njegovo ime! Po ljubavi nam je sve jasno. Ako s njom putujemo onda ćemo znati i njen izvor. Kaže Krist: "Ako me ljubite, zapovijedi ćete moje čuvati". Tako je ljubav središte života i svemira, vremena prošlog i budućeg! Fra Pavo je s njom dobro putovao. Imao je good time. I dao svoje vrijeme svime. Čini mi je da mu je bila jasna ona mudrost: "Ponesi sa sobom iskustvo koje imaš, padove koji su te slomili, prijateljstva koja su te izgradila, gubitke koji su te osnažili, dobrotu koja je u tebi i ljubav koja te je nosila." (Z. Benković) Uči nas to mudrost Riječi i vjekova: „Donesete li ono što je u vama, ono što je u vama spasit

će vas! Ne donesete li ono što je u vama, ono što NE donesete uništiti će vas.“ (J. Peterson: Mi koji se hrvamo s Bogom)

Zanimljiv život

- Izbjeglica i putnik od 4 godine života.
- Baka Ruža, koje je išla s njima u izbjeglištvo, umrla je u kampu u Austriji. Nije nikada znao gdje je njen grob.
- Obitelj mu nije ni znala da je otišao u Ameriku.
- Otac i majka saznali da je postao svećenik u Washingtonu 17. ožujka 1962. preko vijesti Radio Vatikana 1962. godine.
- Preko pisama je saznao da ima još tri brata.
- Sjećajući se šezdesetih godina spominjao je i događaj koji mu je ostao duboko u sjećanju: "Sjećam se vrlo dobro da su nam dopustili 1961. godine ići na inauguraciju predsjednika Kennedyja. Nama je to bilo kao da u nebo idemo. Nisam bilo daleko od

podiuma gdje je Kennedy dao prisegu.. Vidio sam ga jako dobro kada je davao prisegu."

- Papa mu pružao ruke, Predsjednik priznanja, braća zahvalnost, a svijet ljubav.
- Sjećam se kada se spremao na operaciju koja je bila duga, komplicirana i neizvjesna pitao je dobrog doktora Uriela: "Kada vi to meni sve napravite i bude ok, mogu li ja s ovim putovati u Hrvatsku?" Kaže doktor: "Naravno da možeš. Idem i ja tamo." Tako i bijaše. Ona, Hrvatska uvijek bijaše bitna. Volio ju je jako. Ta Hrvatska se nekako zaveže oko čovjeka, umota se u njegovu dušu, vuče ga k sebi.
- U posljednjim godinama života, s dijagnozama i baterijama, bolestima i neizvjesnostima, duh mu je ostao znatiželjan zemaljskim i privučen nebeskim stvarnostima koje mu život čine vrijednim putovanja. Nije prestao čitati. Stalno čitati...

Putnik

Njegova mjesta života govore o njegovu životu. Mostar, Stara Gradiška, Zagreb, Andorf, Grottamare, Napoli, Rim, Bremenhaffen, New York, NY, Chicago, IL, Westmont, IL, Laffayette, NJ, Rye Beach, MA, St. Bonaventure, NY, Washington, D.C., Steelton, PA, Chicago, IL, Milwaukee, WI, St. Louis, MO, Chicago IL (St. Jerome), Beaver Falls, PA, Ambridge, PA, Chicago, Milwaukee, Chicago !!!

Živio je u skoro 30 mjesta, na svim službama, u svim ulogama: župni vikar, župnik, duhovnik, direktor Franjevačke tiskare u Chicagu, gvardijan, odgojitelj, kustos, i iznad svega brat svima, otvoren, komunikativan, pristupačan, dobar... Put mu bijaše spona među prijeratnim i poslije-

Iz privatnog albuma - kamp u Italiji

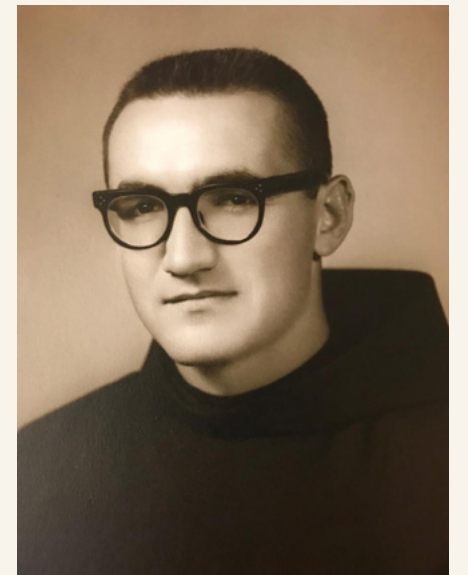
ratnim generacijama braće fratara. Nanizalo mu se iskustava u skoro 63 godina svećeništva. Aktivan u svemu i svugdje. Nije stajao. Vjerujem da je bio svjestan onih mudrih riječi Sv. Franje: „Znaš samo onoliko koliko činiš.” Bijaše putnik koji je volio svoj put. Poput svog imenjaka. Uzeo ime Pavao, Paul.. "Pavao sluga Isusa Krista, pozvan za apostola. Odlučen za Evanđelje." (1 Kor 1,1). To je onaj isti Pavao koji je koncu svoga puta rekao: "Dobar sam boj bio, trku završio, vjeru sačuvao. Stoga, pripravljen mi je vijenac pravednosti kojim će mi u onaj Dan uzvratiti Gospodin, pravedan sudac; ne samo meni, nego i svima koji s ljubavlju čekaju njegov pojavak." (2 Tim 4,7-8)

"God loves you!"- bijaše njegov zaštitni znak. Kao da je to bio poziv na ljubav, samo na ljubav. Nosio je to svima i svugdje. Kao da je znao da naš poziv nije samo doći u nebo, nego nebo donijeti ovdje. Nesavršen čovjek koji je puno ljubio. Grešan čovjek koji je razumio da Bog takve kao on voli. Volio je živjeti. Svaki dan. Dokle god može.

Njegova obitelj, braća i sestre, nećaci i nećakinje znali su ga kao naš Niko, ujo Niko, ili striko Niko. Da, ljubio vas je. Svim srcem. Potpuno.

Život mu je znak jednog vremena

opečaćena domovinskim tragedijama i nadama iseljeničtva za slobodom. Bila je meni, znam i svoj braći ovdje čast i dar živjeti s njim. Bio je jako zahvalan. I mi danas njemu i Bogu govorimo hvala. Naučili smo od njega puno. U raj povelj te anđeli. Neka ljubav Kristova bude s tobom. Uvijek. Zauvijek. Amen.

Iz privatnog albuma - Fra Pavao

Father Joe's Homily on Father Paul's life

THE HOMILY OF FRA JOE GRBEŠ AT FATHER PAUL'S FUNERAL MASS

A man we all knew simply as Fr. Paul. Unique, Different, direct, spontaneous, simple. So much is contained and explained and understood by a single word Fr. Paul.

His journey was a singular path, traced through exile and faith, marked by loss and fidelity, and carried quietly into eternity.

His journey is complex, it seems like a good movie that talks about someone who embodies times of pain, goodbyes to the loved ones, faith filled with questions but steadfast and never giving up hope as the sign of Presence of God.

His journey was utterly unique: a pilgrimage begun in childhood exile when he was only 4 years old, shaped by wandering and waiting, sanctified by endurance. It passed through camps and continents, through silence and separation, through years when love had to travel by mail/letters and hope by prayer. Scarred by history yet never hardened by it, his life became a gentle witness that faith can survive displacement, that love can outlast distance, and that a soul, once given to God, can turn even suffering into blessing.

A Unique Life

- A refugee from the age of four.
-His grandmother Ruža, who went

with them into exile, died in a refugee camp in Austria; he never knew where her grave was.

-His family did not even know that he had gone to America.

-In 1962, his family found out that he had been ordained a priest in Washington through a Vatican Radio broadcast.

-Through mail/letters, he discovered that he had three additional brothers.

-“I remember very well that in 1961 we were allowed to attend the inauguration of President Kennedy. For us it felt like going to heaven. I was not far from the podium where Kennedy took the oath. I saw him very clearly as he was sworn in.”

-The Pope shook his hand, president honored him and people loved him.

Love

Yes, I believe he truly lived in the presence of God—whether he was happy or angry, disappointed or hopeful, joyful or sorrowful. Through every mood and season, his life remained rooted in that Presence. He clearly loved Jesus, keeping His name always on his lips and in his heart. His favorite and most characteristic greeting said it all, simple and powerful, as if distilled from a lifetime of faith: “God loves you.”

As a mystic says: “The deepest meaning of Christian discipleship is not

to work for Jesus but to be with Jesus.” (Erasmus Leiva-Merikakis)

Paul wanted to be happy, to experience happiness. That was the longing of his soul. The Son of God himself telling us how to be happy: Blessed are the peacemakers, the merciful, the humble, those who suffer and believe.

End

We come to the final point. We run out of time. We experience the passing of time, the limitations of human existence. We trust the Invisible, the most Holy, the most loving God. The Only begotten Son who became a visible presence of the Invisible, and the presence of Love that is eternal. He gave himself up because of it. That is why Fr. Paul preached about it. Used it well. I believe and hope with the same hope that he will enjoy the Presence of Love forever. Let it be so. Amen.

Private album: camp in Italy

Jubilarna godina svetog Franje

PROGLAŠENJE DEKRETA KOJIM SE USTANOVLJAVA POSEBNA JUBILARNA GODINA U SPOMEN NA 800. OBLJETNICU PRIJELAZA SVETOG FRANJE ASIŠKOG

Njegovu Svetost Papa Lav XIV. odredio je da se od 10. siječnja 2026. do 10. siječnja 2027. slavi ova Godina svetog Franje, tijekom koje su svi kršćanski vjernici pozvani slijediti primjer Svetca iz Asiza, postajući uzori svetosti života i neumoljivi svjedoci mira.

Apostolska pokorničarna dodjeljuje potpuni oprost, pod uobičajenim uvjetima, svima koji pobožno sudjeluju u ovom izvanrednom Jubileju, koji predstavlja idealan nastavak redovitog Jubileja 2025.

Ova jubilarna godina namijenjena je posebno članovima franjevačkih obitelji Prvog, Drugog i Trećeg samostanskog i svjetovnog reda, kao i Institutima posvećenog života, Društvima apostolskog života i Udrugama koje se pridržavaju Pravila svetog Franje ili se nadahnjuju njegovom duhovnošću. Međutim, milost ove posebne godine proteže se i na sve vjernike, bez razlike, koji, s dušom odvojenom od grijeha, posjete u obliku hodočašća bilo koju franjevačku samostansku crkvu ili bogoslužno mjesto posvećeno svetom Franji u bilo kojem dijelu svijeta. Starije osobe, bolesnici i oni koji zbog ozbiljnih razloga ne mogu izaći iz kuće, jednako mogu steći potpuni oprost duhovno se pridružujući jubi-

larnim slavljinama i prinoseći Bogu svoje molitve, svoje boli i svoje patnje. U ovom vremenu slavlja, koje kruni osam stoljeća franjevačkog sjećanja, srdačno pozivamo sve vjernike da aktivno sudjeluju u ovom iznimnom Jubileju. Svijetli primjer svetog Franje, koji se znao učiniti siromašnim i poniznim kako bi bio istinski alter Christus na zemlji, neka nadahne naša srca da živimo u autentičnoj kršćanskoj ljubavi prema bližnjemu i s iskrenim željama za skladom i mirom među narodima.

Stopama Siromaška iz Asiza, pretvorimo nadu koja nas je učinila hodočasnici tijekom Svete godine u žar i revnost djelotvorne ljubavi. Ova Godina svetog Franje neka bude za svakoga od nas providnosna prilika za posvećenje i evanđeosko svjedočanstvo u suvremenom svijetu, na slavu Božju i za dobro cijele Crkve.

Uvjeti za primanje oprosta (za sebe ili za pokojnike)

Sakramentalna ispovijed kako bi se bilo u stanju milosti (u osam dana prije ili poslije);

Sudjelovanje na misi i primanje

svete pričesti;

Posjetiti u obliku hodočašća bilo koju franjevačku samostansku crkvu ili bogoslužno mjesto posvećeno svetom Franji u bilo kojem dijelu svijeta, gdje se obnavlja ispovijest vjere molitvom Vjeronanja, kako bi se ponovno potvrdio vlastiti kršćanski identitet;

Molitva Očenaša, kako bi se ponovno potvrdilo vlastito dostojanstvo djece Božje, primljeno u krštenju;

Jedna molitva prema nakanama Pape, kako bi se ponovno potvrdila vlastita pripadnost Crkvi, čiji je temelj i vidljivo središte jedinstva Rimski prvosvećenik.

Jubilarna crkva za nadbiskupiju Chicago

HRVATSKA CRKVA SV. JERONIMA PROGLAŠENA JUBILARNOM CRKVOM ZANADBISKUPIJU CHICAGO U FRANJEVAČKOJ GODINI 2026.

Fra Antonio Musa

► Saint Francis of Assisi holding a skull
Joseph Gastelli after Giovanni Maria Viani (1636-1700)

▲ Slika Gospe Sinjske bez nakita. Smatra se da poznata slika Gospe Sinjske potječe iz 15. stoljeća

Nadbiskupija Chicago je hrvatsku crkvu sv. Jeronima proglasila jubilarnom crkvom za nadbiskupiju Chicago

Naime, u ovoj se godini obilježava i 120. godišnjica otkako Hrvati Chicaga slave Veliku Gospu pri župi sv. Jeronima.

dlukom čikaškog nadbiskupa kardinala Blase Cupich-a, hrvatska crkva sv. Jeronima u Chicagu proglašena je jubilarnom crkvom za Nadbiskupiju Chicago u Franjevačkoj godini 2026. u kojoj se obilježava 800. godišnjica blažene smrti sv. Franje Asiškoga, utemeljitelja Franjevačkog Reda. Za tu prigodu papa Lav XIV je ovu godinu proglasio godinom franjevačkog jubileja te je franjevačkim crkvama diljem svijeta omogućio da postanu mjesta posebne jubilejske milosti, crkve u kojima se može zadobiti potpuni oprost.

Međutim, uz ovu veliku obljetnicu naše franjevačke karizme, u župi sv. Jeronima spremaju se i još dvije velike proslave. Naime, u ovoj se godini obilježava i 120. godišnjica otkako Hrvati Chicaga slave Veliku Gospu pri župi sv. Jeronima. Upravo je slavlje Velike Gospe (Gospe Sinjske) koje je započelo još 1906. godine dovelo do ustanovljenja župe 1912. O Velikoj Gospi 2026. godine tako se sprema veliko slavlje. Za ovu prigodu, darovima župljana, zlatnom krunom će se okruniti slika Gospe Sinjske u župnoj crkvi, a u posjet Chicagu sprema se i Klapa sveti Juraj HRM.

Početkom ovoga mjeseca veljače, 9. veljače, navršilo se i 100 godina od osnutka Hrvatske franjevačke kustodije Svete Obitelji koja pastoralno skrbi o hrvatskim katolicima u Sjevernoj Americi. Upravo je crkva sv. Jeronima najstarija prisutnost hrvatskih franjevaca na ovom kontinentu, još od spomenutog ustanovljenja župe 1912. Kustodija tako sprema obilježavanje ove velike obljetnice zahvalnom svetom misom i svečanom večerom u župi sv. Jeronima u četvrtak, 24. rujna, 2026., tijekom duhovnih vježbi na koje se okupe sva braća Kustodije.

Uzevši u obzir sve ove bitne obljetnice, nadbiskupija Chicago je hrvatsku crkvu sv. Jeronima proglasila jubilarnom crkvom za nadbiskupiju Chicago u franjevačkoj godini 2026.

Kardinal Cupich u svojoj poruci za ovu prigodu, prepoznajući ove značajne datume, piše: „Ova slavlja nisu samo sjećanje na milosti primljene u prošlosti, nego i obećanje za budućnost. U Božjoj providnosti koja vas je vodila po Crkvi otkrili ste svoju misiju. U Serafskom Ocu Franju otkrili ste svoju karizmu. U predanosti utemeljitelja ove župe i tolikih koji su hodili prije vas pronalazite svoje ko-

rijene. Dok gledate naprijed, neka vas ove obljetnice nadahnu da nastavite graditi na čvrstim temeljima.“

U crkvi sv. Jeronima vjernici tako mogu zadobiti potpuni oprost (oprost od vremenitih kazni) prema uobičajenim uvjetima:

1) · *Pristupiti sakramentu svete ispovijedi;* 2) · *Pričestiti se u stanju milosti;* 3) · *Izmoliti molitve na nakane Svetog Oca: Vjerovanje, Oče naš, Zdravo Marijo i Slava Ocu.*

Ovaj se oprost u crkvi sv. Jeronima može dobiti kroz cijelu godinu

2026., a vjernike se potiče da osobito ovu prigodu iskoriste tijekom svetih korizmenih dana, uz slavlje blagdana naše Zaštitnice Gospe Sinjske te uz slavlje smrti sv. Franje Asiškoga. Lijepa je ovo vijest koja svjedoči o dugoj i značajnoj povijesti naših župa, ali i o živosti hrvatskih zajednica koje služe naša braća diljem Sjeverne Amerike. Neka nam, o slavlju ovih obljetnica, Duh još jednom zapali srca da znamo odgovoriti na potrebe našega vremena onako kako su to u svoje vrijeme činili mnogi hercegovački franjevci.

Što je potpuni oprost?

U valjanoj ispovijedi Gospodin Bog oprašta svaki, pa i najveći grijeh. Isto tako oprašta on grijeh i po savršenom pokajanju, ali pod uvjetom da teške grijeha ispovjedimo na prvoj slijedećoj Ispovijedi. No, svaki grijeh uzrokuje – osim uvrjede Bogu nanesene, koja se uvijek i posve oprašta u sakramentu ispovijedi, ali samo u segmentu krivnje i vječne kazne – još i vremenitu kaznu, koju Gospodin ne otpušta uvijek, ili je otpušta samo djelomično. Ostvareno pomirenje s Bogom ne isključuje trajnost posljedica kazni, od kojih je potrebno osloboditi se molitvom i pokorom, vršenjem dobrih djela već na ovome svijetu, a na drugom u čistilištu.

Potpuni oprost, dakle, namjenjuje se za oprost od vremenitih kazni. Ovaj oprost možemo namijeniti za sebe, ali i za naše pokojne. Usto ga možemo ponoviti i više puta, ali u svom srcu ne zaboravimo da ovo nije trgovina, nego da Bog i od nas traži promjenu života.

Fr^a Antonio Musa

Jubilee Site for the Archdiocese of Chicago

ST. JEROME IN CHICAGO HAS BEEN DECLARED A
SPECIAL JUBILEE CHURCH FOR THE ARCHDIOCESE OF
CHICAGO IN THE FRANCISCAN YEAR 2026

Mass at St. Jerome's Croatian Catholic Church

***This year marks the
800th anniversary of
the blessed death of St.
Francis of Assisi,
founder of the
Franciscan Order***

***This year also marks
the 120th anniversary
of Velika Gospa
Festivites at St. Jerome
Croatian Parish***

By decision of the Archbishop of Chicago, Cardinal Blase Cupich, St. Jerome Croatian Church in Chicago has been declared a special jubilee church for the Archdiocese of Chicago in the Franciscan Year 2026. This year marks the 800th anniversary of the blessed death of St. Francis of Assisi, founder of the Franciscan Order. On this occasion, Pope Leo XIV declared this year an extraordinary Franciscan Jubilee. He enabled Franciscan churches around the world to become places of special jubilee grace, where the faithful can obtain a plenary indulgence.

This year also marks the 120th anniversary of Velika Gospa Festivites at St. Jerome Croatian Parish. What once started as a small procession in honor of Our Lady of Sinj, became one of the most popular public processions and ethnic expressions in Chicago. For this occasion, St. Jerome Croatian Parish is planning a very special celebration on August 15 2026. The image of Our Lady of Sinj will be crowned by the

golden crown and the gold has been donated by the families of the Parish. Croatian Navy Klapa Sveti Juraj will also be in Chicago for this special occasion, bringing two homelands together.

At the same time, this year, the Croatian Franciscan Custody of the Holy Family is celebrating the 100th anniversary of its founding. St. Jerome's church is the oldest presence of Croatian Franciscans on this continent, going back to 1912 when the parish was founded. A special celebration with the Mass of Thanksgiving presided by Provincial minister Fr. Jozo Grbeš is planned for Thursday, September 24, 2026.

In recognition of these significant anniversaries, the Archdiocese of Chicago has designated the Croatian Church of St. Jerome as the Jubilee Church for the Archdiocese of Chicago in the Franciscan Year of 2026. At St. Jerome's church, the faithful can obtain a plenary indulgence (absolution from temporal punishments) according to the usual conditions: Ap-

proach the sacrament of Holy Confession; 2) Receive Holy Communion in a state of grace; 3) Pray for the intentions of the Holy Father: Creed, Our Father, Hail Mary, & Glory Be.

This indulgence at St. Jerome church can be obtained throughout 2026, and the faithful are encouraged to take advantage of this opportunity, especially during the Lent, the celebration of our Patroness, Our Lady of Sinj, and the commemoration of the death of St. Francis of Assisi.

What is plenary indulgence?

In a valid confession, the Lord God forgives every sin, even the greatest. He also forgives sins after perfect repentance, but on condition that we confess grave sins at the first subsequent Confession. However, every sin causes, in addition to the offense against God, which is always and

completely forgiven in the sacrament of Confession, also a temporal punishment, which the Lord does not always forgive, or forgives only partially. The achieved reconciliation with God does not exclude the permanence of the consequences of punishments, from which it is necessary to free ourselves through prayer and penance, by performing good deeds already in this world, and in the next in purgatory. Plenary absolution, therefore, is intended for the forgiveness of temporal punishments. We can intend this forgiveness for ourselves and for our deceased. We can also repeat it several times but let us not forget in our hearts that this is not a trade, but that God also asks us to change our lives.

Velika Gospa procession at St. Jerome's

Hrvatska katolička misija
Sv. NIKOLA TAVELIC
St. NICHOLAS TAVELIC

Montreal

Župno Osoblje
Parish Staff

fra Dragan Bolčić
RAVNATELJ MISIJE

4990 Savane Place
Montreal (Qc) H4P 1Z6

514 739-7497
croatianchurchmtl@gmail.com
www.croatianchurchmtl.ca/

Život u misiji sv. Nikole Tavelića

U misiji je bilo organizirano više različitih događaja koji su obilježili život naše zajednice.

Godišnji crkveni banket održan je u subotu, 22. studenoga 2025. Nakon sv. mise u 5 sati poslije podne imali smo večeru uz bogati jelovnik te zabavu u dvorani. Gosti su nam bili grupa 'Trend Bend' iz Hrvatske. Lijepa je tradicija da se za crkveni banket ne prodaju ulaznice. Zato smo, kao i uvijek, zahvalni na svim do brovoljnim priložima. Banket je bio lijepo organiziran uz prisutstvo oko 200 ljudi.

U petak, 28. studenog 2025. U našoj je dvorani prikazan film 'Diva'. Film prikazuje tragičnu sudbinu Dive Grabovčeve, djevojke koja je odbila prosidbu agresivnog turskog plemića Tahir—bega Kopčića te zbog svojih uvjerenja i nepokolebljive odluke biva ubijena na Kedžari na Vran-planini, gdje već tri stoljeća vjernici hodočaste na njezin grob. U filmu se koristila pjesma 'Diva Grabovčeva' Marka Perkovića Thompsona. Film je prikazan i distributerima na marketu *Marche du Film* u Cannesu. Redatelj Branko Perić naglašava kako je sudbina Dive Grabovčeve utkana u kolektivnu svijest katolika u BiH i čitavog hrvatskog puka.

U nedjelju, 7. prosinca 2025., imali smo proslavu sv. Nikole biskupa, Nikolinje koju organiziraju članovi naše Hrvatske škole. Sveta misa je bila

u 11 sati. Nakon toga smo se okupili u dvorani na ručak koji je priredila Hrvatska škola 'Kraljica mira'. Potom je uslijedio nastup učenika škole, tombo-la te dolazak sv. Nikole biskupa. Okupilo se oko 300 odraslih i djece. Hvala svima koji su pomogli u organizaciji ove uspješne proslave.

Od nedjelje, 2. studenoga do nedjelje, 30. studenoga 2025. je bilo vrijeme predlaganja kandidata za crkveni odbor. Članovi naše misije koji su prihvatili nominacije: Dominik Bokor i Ljuba Mijolović. Hvala im na spremnosti raditi za dobro Hrvatske katoličke misije u Montrealu.

U nedjelju, 8. veljače proslavili smo spomen na blaženog kardinala Stepinca. Molili smo da Gospodin udijeli svoj blagoslov našem narodu po njegovu zagovoru. Sveta misa je slavljena u 11 sati. Nakon svete mise uslijedio je prigodni program. U programu su, osim naše kolo grupe, nastupili i naši gosti, poljska folklorna skupina 'Bijeli orlovi'. Hvala svima koji su doprinijeli organizaciji ove svečanosti. Zahvaljujemo našim uzvanicima iz Veleposlanstva RH u Ottawi na čelu s veleposlanikom Vicom Skračićem koji su svojom prisutnošću uzveličali naše slavlje. Osobito hvala fr. Jaceku Mikulskom (upravitelju župa sv. Mihovila i sv. Ante iz poljske zajednice) što je s nama podijelio radost proslave Stepinčeva.

Life in the Mission of St. Nikola Tavelić

Our mission community marked the past months with several meaningful events that brought us together in prayer, fellowship, and celebration.

The annual church banquet took place on Saturday, November 22, 2025. After the 5:00 p.m. Mass, we gathered in the parish hall for a festive dinner featuring a rich menu and lively entertainment. Our musical guests were the *Trend Band* from Croatia. Following our long-standing tradition, no tickets were sold for the banquet, and we remain sincerely grateful for all generous contributions. The evening was beautifully organized and attended by around 200 people.

On Friday, November 28, 2025, the film *Diva* was screened in our hall. The movie portrays the tragic fate of Diva Grabovčeva, a young woman who refused the marriage proposal of the aggressive Turkish nobleman Tahir-bey Kopčić. Because of her steadfast convictions, she was killed on

Kedžara on Vran Mountain, where pilgrims have visited her grave for more than three centuries. The film features the song *Diva Grabovčeva* by Marko Perković Thompson and was also presented to distributors at the *Marché du Film* in Cannes. Director Branko Perić emphasizes that Diva's story is deeply woven into the collective consciousness of Catholics in Bosnia and Herzegovina and the wider Croatian people.

On Sunday, December 7, 2025, we celebrated the feast of St. Nicholas the Bishop — *Nikolinje* — organized by the members of our Croatian school. The holy Mass was celebrated at 11:00 a.m., followed by a communal lunch prepared by the Croatian School *Queen of Peace*. The program continued with performances by the students, a raffle, and the joyful arrival of St. Nicholas. Around 300 adults and children participated. We extend heartfelt thanks to everyone who contributed to this wonderful celebration.

From Sunday, November 2 to Sunday, November 30, 2025, nominations were open for the church board. Members of our mission who accepted nominations were Dominik Bokor and Ljuba Mijolović. We thank them for their readiness to serve the good of the Croatian Catholic Mission in Montreal.

On Sunday, February 8, we commemorated Blessed Cardinal Alojzije Stepinac. We prayed that the Lord, through his intercession, may bless our people. The holy Mass was celebrated at 11:00 a.m., followed by a cultural program. Alongside our own *kolo* group, we were honored by the performance of the Polish folklore ensemble *White Eagles*. We thank everyone who helped organize this celebration. Our gratitude also goes to the representatives of the Embassy of the Republic of Croatia in Ottawa, led by Ambassador Vice Skračić, for gracing the event with their presence. Special thanks to Fr. Jacek Mikulski, pastor of St. Michael and St. Anthony parishes of the Polish community, for sharing the joy of Stepinčeva with us.

SRCE ISUSOVO
SACRED HEART
CHICAGO

Župno Osoblje
Parish Staff

fra Gabriel Škibola
ŽUPNIK

fra Stjepan Bedeniković
ŽUPNI VIKAR

fra Danijel Sentić
ĐAKON

2864 E 96th St
Chicago, IL 60617

(773) 768-1423
shcroat@comcast.net
www.sacredheartcroatian.org

Primanje novih ministranata

Euharistija je središte bogoslužja Katoličke Crkve, a ministranti imaju važnu ulogu u slavlju svete Mise. U nedjelju, 30. siječnja 2026., tijekom mise u 9:30 sati, u našoj župi Presvetoga Srca primili smo nove ministrante. Obred primanja predvodio je fra Stipe Bedeniković. Fra Stephen je zahvalio novim ministrantima i njihovim roditeljima na spremnosti da služe Kristu i našoj župnoj zajednici. Radujemo se njihovoj službi i molimo da ih Gospodin blagoslovi.

Proslava Bl. Alojzija Stepinca

U našoj župi Presvetoga Srca proslavili smo ovog znamenitog kardinala i mučenika za vjeru u nedjelju, 8. veljače. Djeca Hrvatske škole, Tamburaške i Kolo skupine sudjelovala su u misnom slavlju u čast bl. Alojzija Stepinca. Misno slavlje predvodio je fra Stephen Bedeniković, uz asistenciju đakona fra Danijela Sentića. U nadahnutoj homiliji fra Stephen je istaknuo herojske kreposti bl. Stepinca, njegovo svjedočanstvo Evanđelja i nepokolebljivu vjernost Katoličkoj Crkvi. Podsjetio je kako je hrvatski narod kroz povijest prolazio kroz napade i progone, a blaženi Stepinac poticao vjernike da ustraju u evanđeoskom duhu. Sv. Ivan Pavao II., koji je blaženim proglasio bl. Alojzija Stepinca u Nacionalnom svetištu Majke Božje Bistričke 3. listopada 1998., u svojoj je homiliji rekao: „Crkva je rođena početkom prvog tisućljeća iz

krvi mučenika, a sada, na kraju drugog tisućljeća, Crkva je ponovno Crkva mučenika.“ Nakon mise svi su bili pozvani u župnu dvoranu na hrvatski ručak i zajedničko druženje.

81. Obljetnica franjevačkih mučenika u Hercegovini

Dana 1. veljače 2026. godine u našoj župi Presvetoga Srca Isusova svečano smo se prisjetili hercegovačkih franjevačkih mučenika koji su za vjeru i narod položili svoje živote. Misno slavlje predvodio je fra Gabriel Škibola, uz asistenciju đakona fra Danijela Sentića. Uz brojne vjernike, u liturgiji su sudjelovala i djeca iz naše Hrvatske škole i Kolo grupe, koja su u znak sjećanja pred oltar stavila 66 crvenih ruža, izražavajući zahvalnost i molitvu za mučenike. Bio je to dan ispunjen molitvom, sjećanjem i zahvalnošću, svjedočeći da žrtva naših mučenika nikada neće biti zaboravljena. Neka nas njihova vjera, hrabrost i vjernost Kristu nadahnjuju da i mi u svome vremenu budemo postojani svjedoci Evanđelja.

Izlet osmog razreda Sacred Heart škole u Washington, D.C.

Učenici osmoga razreda Sacred Heart škole, zajedno sa svojim roditeljima i učiteljima, boravili su u glavnom gradu Sjedinjenih Američkih Država – Washingtonu, D.C. Tijekom posjeta obišli su najvažnije povijesne znamenitosti, uključujući Bijelu kuću, zgradu Vrhov-

nog suda, Kapitol te brojne nacionalne spomenike koji svjedoče o povijesti i vrijednostima naše zemlje. Poseban i duhovno snažan trenutak ovoga putovanja bio je posjet Bazilici Nacionalnog svetišta Bezgrješnoga Začeca Blažene Djevice Marije. Ondje su učenici zajedno molili, povjeravajući svoju budućnost Nebeskoj Majci te zahvaljujući Bogu za dar katoličkog odgoja i sve milosti primljene tijekom školovanja u Sacred Heart školi.

Reception of new altar servers

The Liturgy of the Eucharist is at the center of worship in the Catholic Church, and altar servers play an important role in the celebration of the Holy Mass. On Sunday, January 30, 2026, during the 9:30 a.m. Mass, new altar servers were officially received into service at Sacred Heart Parish. The installation was led by Fr. Stephen Bedeniković. Fr. Stephen expressed his gratitude to the new altar servers and their parents for their willingness to serve Christ and our parish community. We rejoice in their commitment and pray that the Lord may bless them as they grow in faith and service.

Celebration of bl. Alojzije Stepinac day

Here at Sacred Heart, we celebrated this renowned Cardinal and martyr for the faith on Sunday, February 8.

Children from the Croatian School, Tambura, and Kolo groups participated in the Mass in honor of Blessed Alojzije Stepinac. The Mass was celebrated by Fr. Stephen Bedeniković, O.F.M., assisted by Deacon Br. Danijel Sentić, O.F.M. In his inspiring homily, Fr. Stephen reflected on the heroic virtues of Blessed Stepinac, his witness to the Catholic Church. He reminded the faithful that the Croatian people have endured many trials and persecutions, and that Blessed Stepinac encouraged believers to remain strong in the spirit of the Gospel. St. John Paul II, who beatified Blessed Alojzije Stepinac at the National Shrine of Our Lady of Bistrica on October 3, 1998, stated in his homily: “The Church was born at the beginning of the first millennium from the blood of martyrs, and now, at the end of the second millennium, the Church is once again the Church of martyrs.” After Mass, all were invited to the parish hall for a Croatian dinner and fellowship.

81st anniversary of The franciscan martyrs in Herzegovina

On February 1, 2026, our parish of the Sacred Heart of Jesus solemnly commemorated the martyred Herzegovinian Franciscans who gave their lives for their faith and their people. The Holy Mass was celebrated by Fr. Gabriel Škibola, assisted by Deacon Br.

Danijel Sentić. Among the many faithful in attendance, children from our Croatian School and Kolo group participated in the liturgy by placing 66 red roses before the altar in remembrance of the martyrs, expressing gratitude and prayer for their sacrifice. It was a day filled with prayer, remembrance, and gratitude, ensuring that the sacrifice of our martyrs will never be forgotten. May their faith, courage, and fidelity to Christ inspire us to remain steadfast witnesses of the Gospel in our own time.

Sacred Heart school 8th grade trip to Washington, d.C.

Our Sacred Heart 8th grade students, accompanied by their parents and teachers, made a memorable trip to our nation's capital, Washington, D.C. During their visit, they explored many of our country's most important historical landmarks, including the White House, the Supreme Court building, the U.S. Capitol, and several national monuments that tell the story of our nation's history and values. A particularly meaningful highlight of the trip was their visit to the Basilica of the National Shrine of the Immaculate Conception. There, students had the opportunity to pray together, entrusting their future to the Blessed Mother and giving thanks to God for the gift of their Catholic education and the many blessings received throughout their years at Sacred Heart School.

Župno Osoblje
Parish Staff

fra Marko Puljić-Vlahić
RAVNATELJ MISIJE

fra Jakov Jure Nikolić
ĐAKON

fra Ivan John Mikan
TRAJNI ĐAKON

6346 N Ridge Ave
Chicago, IL 60660

(773) 262-0535
www.blessedstepinac.com

**U susret Božiću i
Novom ljetu**

Vrijeme Došašća nas poziva na smirenost i postojanost u molitvi. Kroz to vrijeme slavili smo mise zornice u našoj crkvi. Vjernici su rado dolazili i tako se pripremali za radost koju Božić donosi.

Hrvatska škola, koja djeluje pri Hrvatskom kulturnom centru, a skoro svi su članovi naše Misije, priredila je u dvorani Centra divno Adventsko druženje. Tu se rodila ideja da sva društva, koja su povezana s Centrom, dođu nakon Božića na godišnji blagoslov koji su predvodili fra Marko i fra Jakov Jure.

Božićno slavlje, kao i uvijek, bilo je izvor radosti, čestitanja, druženja, a iznad svega sudjelovanja u svetim misama tijekom božićnih dana. Vrlo uspješan i dobro posjećen novogodišnji doček organizirala je uprava Centra.

**Spomen na pobijene
franjevce i proslava
zaštitnika Misije**

Godišnji spomena na 66 franjevaca Hercegovačke franjevačke provincije, koje su komunisti ubili pri završetku Drugog svjetskog rata, bio je u našoj Misiji u nedjelju 1. veljače. Misno slavlje predvodio je fra Marko. Istaknuo je da je u tijeku rad na proglašenju blaženima slugu Božjih pedesetorice franjevaca Hercegovačke franjevačke provincije i pozvao je vjernike na moli-

tvu za uspješno ostvarenje toga procesa.

U nedjelju, 15. veljače proslavljeno je Stepinčevo, zaštitnik naše Misije. Svečano misno slavlje predvodio je fra Ante Begić, župni vikar župe sv. Jeronima u Chicagu. U svojoj propovijedi dotaknuo se snažne simbolike srca. Srce je središnji ljudski organ, neophodan za biološke procese, ali ujedno i simbol nutarnjega života i naših odluka. Pored ostaloga, rekao je da su komunisti spalili srce kardinala Stepinca, ali time nisu ugasili poštovanje prema kardinalu Stepincu, jer otkucaje njegova srca, koje ljubi, narod je uvijek osjećao i osjeća. Ti otkucaji su vjernicima ostali kao nadahnuće i poticaj za hrabro svjedočenje vjere i ljubavi prema Bogu i hrvatskoj domovini.

S fra Antom je suslavio fra Marko, te dvojica đakona - trajni đakon u Misiji John Ivan Mikan i đakon u pripravi za svećeničko ređenje fra Jakov Jure Nikolić - te bogoslov i član Misije Marko Čuljak i lijepi broj ministranata.

Euharistijsko slavlje dodatno su obogatila djeca iz Hrvatske škole te članovi Hrvatske tamburaške folklorne skupine "Loza", odjeveni u tradicionalne hrvatske narodne nošnje.

Nakon mise druženje je nastavljeno svečanim ručkom u Hrvatskom kulturnom centru. Djeca su tom prigodom izvela prigodan program.

Zajednica se za ovu proslavu pripremala trodnevnicom. Prvu večer predvodio je fra Gabriel Schibola, župnik hrvatske župe Presvetoga Srca Isusova u Chicagu. Drugoga dana misno slavlje predvodio je fra Antonio

Musa, župnik hrvatske župe sv. Jeronima u Chicagu, te uočnicu je predvodio fra Marko.

Zanimljiv je podatak da je Misija bl. Alojzija Stepinca jedina posvećena ovom nebeskom zaštitniku na američkom kontinentu. Stoga je njezino posebno poslanje promicati lik i djelo bl. Alojzija Stepinca te produbljivati svijest o njegovoj važnoj ulozi u prošlosti, ali i za budućnost Crkve, iščekujući s vjernošću i nadom njegovu skorbu kanonizaciju.

**Towards Christmas
and New Year**

The Advent season calls us to calmness and steadfastness in prayer. During this time, we celebrated the early morning masses in our church. The faithful gladly came and thus prepared themselves for the joy that Christmas brings. The Croatian school, which operates at the Croatian Cultural Center, and almost all of whom are members of our Mission, organized a wonderful Advent gathering in the Center's hall. This is where the idea was born that all societies connected to the Center would come after Christmas for the annual blessing led by Fr. Marko and Fr. Jakov Jure.

The Christmas celebration, as always, was a source of joy, exchange of congratulations, fellowship, and above all, participation in the Holy Masses during the Christmas days. A very successful and well-attended New Year's Eve was organized by the Center's board.

**Memorial of the murdered
Franciscans & celebration
of the patron saint
of the Mission**

The annual commemoration of the 66 Franciscans of the Herzegovina Franciscan Province, who were killed by the communists at the end of World War II, was held in our Mission on Sunday, February 1. The Mass was presided by Fr. Marko. He pointed out that work is underway to beatify the fifty "the servants of God" of the Herzegovina Franciscan Province and called on the faithful to pray for the successful completion of this process.

On Sunday, February 15, the feast of Stepinčevo, the patron saint of our Mission, was celebrated. The solemn Mass was led by Fr. Ante Begić, parish vicar of St. Jerome's Parish in Chicago. In his sermon, he touched on the powerful symbolism of the heart. The heart is the central human organ, essential for biological processes, but also a symbol of inner life and our decisions. Among other things, he said that the communists burned Cardinal Stepinac's heart, but that did not extinguish the respect for Cardinal Stepinac, because the people always felt the beating of his heart and his love. Those beatings remained for the faithful as an inspiration and encouragement for a courageous witness of faith and love for God and the Croatian homeland. Fr. Marko concelebrated with Fr. Ante

and two deacons - permanent deacon in the Mission John Ivan Mikan and deacon in preparation for priestly ordination Fr. Jakov Jure Nikolić, as well as a theologian and member of the Mission Marko Čuljak and a good number of altar servers.

The Eucharistic celebration was further enriched by children from the Croatian school and members of the Croatian tamburitza folklore group "Loza", dressed in traditional Croatian folk costumes.

After the mass, the gathering continued with a festive lunch at the Croatian Cultural Center. The children performed a special program on the occasion.

The community prepared for this celebration with a three-day celebration. The first evening was led by Fr. Gabriel Schibola, pastor of the Croatian parish of the Sacred Heart of Jesus in Chicago. On the second day, the mass was led by Fr. Antonio Musa, pastor of the Croatian parish of St. Jerome in Chicago, and the vigil was led by Fr. Marko.

It is interesting to note that the Mission of Blessed Alojzije Stepinac is the only one dedicated to this heavenly patron on the American continent. Therefore, its special mission is to promote the figure and work of Blessed Alojzije Stepinac and to deepen awareness of his important role in the past, but also for the future of the Church, awaiting with faith and hope his imminent canonization.

SV. CIRIL I METOD
St. CYRIL & METHODIUS
NEW YORK

Župno Osoblje
Parish Staff

fra Lovro Šimić
ŽUPNIK

fra Slaven Tomić
ŽUPNI VIKAR

502 W 41st St
New York, NY 10036

(212) 563-3395
info@croatianchurchnewyork.org
www.croatianchurchnewyork.org

Advent u New Yorku – Društvo Prijatelja Zadar

U subotu, 6. Prosinca 2026. godine, u našem Hrvatskom Centru sv. Nikola Tavelić, Društvo Prijatelja Zadar organizirali su humanitarnu večer Advent u New Yorku. Predivna večer zajedništva započela je molitvom i blagoslovom župnika fr. Lovre Šimića a potom pozdravima i zahvalama organizacijskoga odbora koji se pobrinuo da večer protekne u najboljem raspoloženju.

Slavilo se uz dobru glazbu domaće grupe Nova i naših tamburaša i bogatu tombolu od kojih ističemo tri dresa naših nogometaša Modrića, Vrsaljka i Subašića sa potpisima, a sav prikupljeni iznos te večeri bio je namijenjen za ustanove: Boccia klub Zadar i Centru za pružanje usluga u zajednici Zadar. Još jedna uspješna večer u organizaciji Društva Prijatelja Zadar.

Božićna priredba Hrvatske škole

U nedjelju 14. prosinca 2026. u našoj Velikoj Dvorani učitelji i djeca Hrvatske škole i Kolo grupe Kardinal Stepinac priredili su svečani božićni program u kojem su sudjelovali svi razredi Hrvatske škole kao i članovi Kolo grupe Kardinal Stepinac. Uz roditelje, braću i sestre, bake i djedove i druge župljane ovaj program svojom prisutnošću uveličali su i predstavnici državne vlasti Republike Hrvatske: g. Pjer Šimunović, veleposlanik RH u Washingtonu i g. Nikica Kopačević, generalni konzul RH u New Yorku i njihovo osoblje. Program koji je bio pripremljen s toliko pažnje i ljubavi oduševio je sve prisutne sa raznolikošću tradicionalnih njošnji i plesova iz raznih krajeva naše Domovine. Nakon programa nastavili smo zajedničko druženje za stolom uz dobru atmosferu, hranu i glazbu. Hvala svima koji su sudjelovali u organizaciji ovoga događaja.

Doček Nove Godine

U srijedu, 31. prosinca 2025., u našem Centru sv. Nikola Tavelić, naši mladi organizirali su doček Nove Godine. U prepunom Centru sa više od 400 mladih i odraslih, slavilo se do ranog jutra. Program je počeo svetom misom zahvalnicom koju je predslavio župnik fr. Lovro Šimić, a nakon mise uputili smo se u Centar. Tamburaški sastav *Sedma Brzina* iz Clevelanda pobrinuo se za dobru glazbu i zabavu dok su domaćini vodili računa da prođe sve u najboljem redu. Hvala svima na radu i trudu oko organizacije ove lijepe noći.

Stepinčevo u New Yorku

U nedjelju, 8. veljače 2026. godine u našoj hrvatskoj župi sv. Ćirila i Metoda i svetoga Rafaela proslavili smo nebeskoga zaštitnika blaženoga Alojzija kardinala Stepinca. Svečano misno slavlje predvodio je mons. Željko Majić, biskup banjolučki koji je za ovu prigodu na naš poziv došao iz Banja Luke, Bosna i Hercegovina. U koncelebraciji su bili župnik fr. Lovro Šimić, župni vikar fr. Slaven Tomić i fra Nikola Pašalić, kustod Kustodije Svete Obitelji. Na svetoj misi, koju je svojim pjevanjem uveličao župni zbor kao i naši mladi koji su bili u narodnim nošnjama a koji su ministrirali, čitali i prinosili darove, biskup se obratio svima prisutnima u svojoj homiliji naglašavajući životne i vjerske istine na primjeru života blaženog Stepinca.

“Danas, u vremenu kada se govori da je stari poredak u kojemu smo rođeni i živjeli mrtav, a pred našim se očima rađa novi – poredak sile i nepravde, osvajanja i porobljavanja, ubijanja nevinih, paljenja sela i gradova, gaženja siromašnih i nemoćnih – ovaj svijet više nego ikada treba ljude Stepinčeva kova. Treba ljude Stepinčeva DNK-a. Samo takva snaga – tiha i ponizna, evanđeoski hrabra – snagom Božje milosti može izvući svijet iz vrtloga zla i ponovo ga usmjeriti prema istini, pravdi i miru – prema životu”, rekao je biskup u svojoj propovijedi. I završio riječima ohrabrenja: *“Iako vas od domovine dijele kilometri kopna i milje mora i oceana, blaženi Alojzije Stepinac danas vam govori kao pastir i čovjek koji nikada nije napustio svoj narod, čak ni onda kada je to značilo zatvor, klevetu i smrt u tišini. Stepinac je znao da hrvatski narod živi ondje gdje žive njegovi ljudi. Zato Crkva u Hrvata ne prestaje na granicama domovine, nego živi u iseljeništvu, u vašim obiteljima, župama, zajednicama i srcima – ovdje u New Yorku. U teškim vremenima Stepinac je govorio: ‘Kad vam uzmu sve, ostat će vam dvije ruke – sklopite ih na molitvu’. To je poruka i vama danas. U užurbanosti ovoga grada, u radu, borbi i često nevidljivoj žrtvi, ne zaboravite tko ste i čije ste.”*

Nakon svečanog euharistijskog slavlja i zajedničkoga fotografiranja, uputili smo se u našu veliku dvoranu gdje smo imali ručak i program povodom proslave Stepinčeva a koji su nam pripremili članovi naše Kolo grupe i Hrvatske škole Kardinal Stepinac. Preljepi dan proslavljen u zajedništvo sa ocem biskupom Željkom i svim našim župljanima koji nam je još jednom dozvao u pamet da život bez Boga i bez ljubavi nije vrijedan življenja. Neka nas sve blagoslovi svemogućí Bog po moćnom zagovoru blaženog kardinala Stepinca.

SV. CIRIL I METOD
St. CYRIL & METHODIUS
NEW YORK

Župno Osoblje
Parish Staff

fra Lovro Šimić
 ŽUPNIK

fra Slaven Tomić
 ŽUPNI VIKAR

502 W 41st St
 New York, NY 10036

(212) 563-3395
 info@croatianchurchnewyork.org
 www.croatianchurchnewyork.org

**Advent in New York –
 Društvo Prijatelja Zadar**

On Saturday, December 6, 2026, at our Croatian Center of St. Nicholas Tavelić, Društvo Prijatelja Zadar organized a charity evening titled Advent in New York. This beautiful evening of fellowship began with a prayer and blessing by the parish priest, Fr. Lovro Šimić, followed by greetings and words of gratitude from the organizing committee, who ensured that the evening unfolded in the best possible spirit. The celebration continued with excellent music by the local band Nova and our tamburitza musicians, along with a rich raffle. Among the most notable prizes were three signed jerseys of our famous football players Luka Modrić, Šime Vrsaljko, and Danijel Subašić. All funds collected during the evening were dedicated to the institutions: Boccia Club Zadar and the Center for Community Services Zadar.

**Christmas Program of the
 Croatian School**

On Sunday, December 14, 2026, in our Velika Dvorana, the teachers and children of the Croatian School and the Kolo Group Cardinal Stepinac presented a festive Christmas program. All classes of the Croatian School participated, as well as members of the Kolo Group Cardinal Stepinac. Along with parents, siblings, grandparents, and other parishioners, the program was honored by the presence of representatives of the Government of the Republic of Croatia: Mr. Pjer Šimunović, Ambassador of Croatia to USA in Washington, and Mr. Nikica Kopačević, Consul General of Croatia in New York, along with members of their staff. The program, prepared with great care and love, delighted everyone present with the diversity of traditional costumes and dances from various regions of our homeland. After the

program, we continued our fellowship at the table in a warm and joyful atmosphere with food, music, and good company. We thank everyone who participated in organizing this event.

**New Year's Eve
 Celebration**

On Wednesday, December 31, 2025, in our St. Nicholas Tavelić Center, our youth organized a New Year's Eve celebration. In a packed hall with more than 400 young people and adults, the celebration lasted until the early morning hours. The program began with a Mass of thanksgiving celebrated by the parish priest, Fr. Lovro Šimić, after which we moved to the Center. The tamburitza band Sedma Brzina from Cleveland provided great music and entertainment, while the organizers ensured that everything ran smoothly. We thank everyone for their work and dedication in organizing this beautiful evening.

**Feast of Blessed Alojzije
 Stepinac in New York**

On Sunday, February 8, 2026, in our Croatian parish of Saints Cyril and Methodius and St. Raphael, we celebrated the feast of our heavenly patron, Blessed Alojzije Cardinal Stepinac. The solemn Mass was presided over by Monsignor Željko Majić, Bishop of Banja Luka, who came for this occasion from Banja Luka, Bosnia and Herzegovina. Concelebrating with him were the parish priest Fr. Lovro Šimić, parochial vicar Fr. Slaven Tomić, and Fr. Nikola Pašalić, Custos of the Custody of the Holy Family. During the Mass, which was enriched by the singing of the parish choir and by our youth dressed in traditional costumes who served as altar servers, readers, and brought the offertory

gifts, the bishop addressed all present in his homily, emphasizing life and faith lessons drawn from the life of Blessed Stepinac:

“Today, in a time when people say that the old order in which we were born and lived is dead, and before our eyes a new one is being born – an order of force and injustice, conquest and enslavement, the killing of the innocent, burning of villages and cities, and the trampling of the poor and powerless – this world needs people of Stepinac’s character more than ever. It needs people with Stepinac’s DNA. Only such strength – quiet and humble, yet evangelically courageous – strengthened by God’s grace, can pull the world out of the vortex of evil and guide it once again toward truth, justice, and peace – toward life.”

He concluded with words of encouragement: *“Although kilometers of land and miles of sea and ocean separate you from your homeland, Blessed Alojzije Stepinac speaks to you today as a shepherd and a man who never abandoned his people, even when it meant imprisonment, slander, and*

death in silence. Stepinac knew that the Croatian people live wherever their people live. Therefore, the Church of the Croatian people does not end at the borders of the homeland, but lives in the diaspora – in your families, parishes, communities, and hearts – here in New York. In difficult times Stepinac said: ‘When they take everything from you, two hands will remain – join them in prayer.’ That is also his message to you today. In the busyness of this city, in work, struggle, and often unseen sacrifice, do not forget who you are and to whom you belong.”

After the solemn Eucharistic celebration and group photographs, we gathered in our Velika Dvorana for lunch and a program prepared for the celebration of Stepinac’s feast by members of our Kolo Group and the Croatian School Cardinal Stepinac. It was a beautiful day celebrated in fellowship with Bishop Željko and all our parishioners, reminding us once again that a life without God and without love is not worth living. May Almighty God bless us all through the powerful intercession of Blessed Cardinal Stepinac.

Hrvatska katolička župa
SV. JERONIM
ST. JEROME
CHICAGO

Župno Osoblje
Parish Staff

fra Antonio Musa
ŽUPNIK

fra Ante Begić
ŽUPNI VIKAR

2823 S Princeton Ave
Cardinal Stepinac Way
Chicago, IL, 60616

www.stjeromecroatian.org
stjeromecroatian@gmail.com
312-842-1871

Došašće i Božić

S dolaskom došašća naša se župa počela pripremati za slavlje Božića. Kroz došašće smo slavili mise zornice subotom u 6 sati ujutro u crkvi koja bi bila obasjana samo svjetlošću svijeća, a zatim bismo ostali i u euharistijskom klanjanju sat vremena. Privuklo je ovo mnogo naših župljana koji su na ovaj način svoje srce pripremali za Kristovo rođenje. U došašću smo proslavili i blagdan sv. Lucije, a učenici naših škola su nam priredili božićne priredbe. Svečana sveta misa polnočka, slavljena uz pjesmu našeg župnog zbora i zvuke tamburice naših mladih iz Hrvatske škole, okupila je mnoštvo vjernika, a božićni blagdani su nas duhovno obnovili i pripremili za novu godinu.

Siječanj i veljača

Početak godine donio nam je i oproštaj od našeg bivšeg župnika fra Pave Maslaća koji je pokopan iz naše crkve 7. siječnja. Bili smo ganuti mnoštvom koje se fra Pavi u spomen okupilo na svetoj misi zadušnici koju je predvodio provincijal fra Jozo Grbeš. Fra Jozo je s nama bio i sljedeće nedjelje, 10. siječnja, za pučku svetu misu u 11 sati.

U siječnju smo po prvi put organizirali događaj Okusi sv. Jeronima u kojem su naši župljani pripremali

tradicionalna jela iz naših obiteljskih domova. Ovaj događaj okupio je oko zajedničkog stola više od 500 naših župljana svih uzrasta. Više od 400 župljana organizirano je pak išlo na hrvatsku večer u organizaciji naše župe na utakmici Chicago Bulls-a kojima je u gostovanje došao tim LA Clippers-a za koje je pak u tome vrijeme igrao hrvatski košarkaš Ivica Zubac.

Kroz ovo vrijeme ugostili smo i proslave Hercegovačke noći, Feste svetoga Vlaha, Bakalar večere koje su organizirale župne grupe. Stepinčevo, patron naše Hrvatske škole kardinal Stepinac, smo proslavili u nedjelju, 8. veljače pod svetom misom koju je predslavio fra Alojzije Slavko Anđelić, naš nekadašnji đakon.

Korizma i proglašenje crkve jubilejskim mjestom oprosta

S početkom korizme, posuti pepelom u znak obraćenja, započeli smo hod prema Uskrsu. Na početku korizme nas je pak obradovala vijest da je čikaški nadbiskup kardinal Blase Cupich našu crkvu proglasio jubilaranom crkvom u kojoj se može primiti potpuni oprost, u godini kada obilježavamo: 800. godišnjicu blažene smrti sv. Fra-

nje Asiškoga, 120. godišnjicu proslave Velike Gospe u Chicagu te 100. godišnjicu Hrvatske franjevačke kustodije Svete Obitelji čija je najstarija prisutnost upravo Hrvatska crkva i župa sv. Jeronima. Ojačani ovim lijepim iskustvima naše vjere, sada koračamo prema slavlju Uskrsa.

Advent and Christmas

With the arrival of Advent, our Parish community started preparations for Christmas. In Advent we celebrated special Masses at Dawn on Saturdays at 6:00 a.m., followed by Eucharistic adoration. These devotions brought many parishioners to our church on Saturday mornings. In Advent we also celebrated the Feast Day of Santa Lucia, and the students of our two parish Schools

prepared Christmas programs for us. Christmas masses brought many faithful to the church and especially solemn was the Midnight mass under the music direction of Mr. Larry Haptas and the Croatian School musicians.

January and February

The beginning of a New Year started with saying farewell to our ex-pastor, Fr. Paul Maslać who was buried from our church on January 7 with Fr. Jozo Grbeš, Provincial minister presiding at Fr. Paul's funeral mass. In January, our Parish hosted Taste of St. Jerome for the very first time. This is an event where our parishioners had an opportunity to prepare some delicious traditional food from their homes and the turnout was amazing, over 500 people showed up. Few days later, more than 400 parishioners went to the Chicago Bulls vs. LA Clippers game for the Croatian heritage night.

During this time we also hosted Hercegovačka noć, Festa svetog Vlaha and Bakalar Dinner organized by different Parish groups. Annual celebration of Cardinal Stepinac's Day (Stepinčevo) took place on Sunday, February 8 with Fr. Alojzije Slavko Anđelić presiding at mass.

Lent and Special Jubilee Site

With the arrival of Lent, sprinkled with ashes, we started a journey toward Easter. At the very beginning of Lent we received a joyous news that the Archbishop of Chicago, Cardinal Blasé Cupich declared St. Jerome's Church as a special Jubilee site for plenary indulgence in this special Franciscan Jubilee Year when we celebrate: 800th Anniversary of the blessed death of St. Francis, 120th Anniversary of our Velika Gospa festivities and 100th Anniversary of the Croatian Franciscan Custody of the Holy Family with St. Jerome Croatian Church being our oldest presence in North America. Inspired by these wonderful experiences,

Hrvatska katolička župa

**SV. FRANJO
ST. FRANCIS**

WINDSOR

Župno Osoblje
Parish Staff

fra Miro Grubišić
ŽUPNIK

Članak / Article
Fra Miro Grubišić

1701 Turner Rd
Windsor, ON N8W 3J9

519-252-6871
stfranciswindsor@gmail.com
www.stfranciswindsor.com

Stepinčevo

U našoj župnoj zajednici Svetog Franje Asiškoga 14. veljače ove godine svečano smo obilježili 66. obljetnicu smrti blaženoga Alojzija Stepinca, pastira i mučenika čije je svjedočanstvo vjere duboko utkano u povijest hrvatskoga naroda i Katoličke crkve. Ova obljetnica bila je prigoda da se iznova kao zajednica vjernika prisjetimo njegove postojanosti, hrabrosti i nepokolebljive vjernosti Kristu i Katoličkoj crkvi, ali i da zahvalimo Bogu za dar njegova života i primjera.

Kao što i priliči za ovu prigodu imali smo i prigodni program koji je započeo svečanom svetom misom, sređišnjim i najvažnijim dijelom proslave. U prigodnoj propovijedi istaknuto je kako je blaženi kardinal Stepinac ostao vjeran savjesti i evanđeoskim načelima unatoč progonima, nepravdi i zatvoru. Kardinalove riječi da je

njegova "savjest čista" i danas snažno odzvanjaju kao poticaj svima nama da u svakodnevnom izazovima ostanemo čvrsti u vjeri, istini i ljubavi. Sudjelovanje velikog broja starijih kao i mlađih vjernika na svetoj misi pokazalo je koliko je lik blaženoga Stepinca i danas živ u srcima našega hrvatskoga naroda ma gdje god se nalazio.

Nakon misnog slavlja uslijedio je bogat kulturni program koji je pripremila folklorna grupa "Kardinal Stepinac". S osobitim ponosom i dostojanstvom članovi ove istoimene folklorne skupine, zajedno sa svojim gostima iz Londona i Detroita, predstavili su tradicionalne hrvatske pjesme i plesove. Cjelokupni program bio je prožet radošću, ali i zahvalnošću, te je snažno podsjetio kako vjera i kultura u našem hrvatskom narodu idu ruku pod ruku. Kroz narodne nošnje, pjesmu i ples, mladi i odrasli članovi skupina posvjedočili su i ovoga puta kao je lijepo no-

siti u sebi hrvatsku dušu nadahnutu uzorom blaženoga Kardinala Stepinca.

U večernjim satima slavljem je nastavljeno svečanom večerom i druženjem u ozračju zajedništva i radosti. Za vedru atmosferu pobrinuo se vokalno-instrumentalni sastav STAZE, koji je svojim repertoarom duhovnih i domoljubnih pjesama dodatno obogatio program. Neka nas primjer blaženoga Alojzija Stepinca i dalje nadahnjuje da budemo postojani u vjeri, ustrajni u dobru i otvoreni Božjoj volji u svakodnevnom životu.

Lička večer - Povratak tradiciji

Nakon nekoliko godina tišine uzrokovane pandemijom, ove godine je ponovno zasjala tradicionalna Lička večer, omiljeno okupljanje ličkih Hrvata u Windsoru. Zbog koronavirusa, ovo prekrasno druženje bilo je privremeno prekinuto, ali želja za susretom, pjesmom i očuvanjem ličkih običaja ponovno se rodila ove zime na Radost, ne samo ljudi iz Like, nego i svih župljana župe svetoga Franje.

Hladna zimska večer potkraj mjeseca siječnja ni najmanje nije ometala dolazak na večeru oko 500 posjetitelja svih uzrasta od djece do vrljih staraca spremnih obnoviti duhu i ponosnu tradiciju ličkih Hrvata u južnom dijelu Ontarija.

Lička kapa

Ono što je činilo ovu večer posebnom bio je jelovnik koji je mnogima vratio mirise i okuse kuhane slanine, kiselog kupusa, krumpira i palente. Pripremljeni jelovnik bijaše nezaboravan podsjetnik na jednostavnu, ali snažnu ličku tradicionalnu kuhinju, satkanu od rada poštenih ruku, skromnosti i zahvalnosti dragom Bogu za dar krš-

ne Like i njenih dobrih ljudi koji su, i ovom prigodom od prodanih ulaznica, velikodušno darovali: župi Sv. Franje, Nogometnom klubu Croatia Windsor, Zakladi za hrvatske studente, Hrvatskoj župnoj školi i kolo grupi Kardinal Stepinac svima po \$ 1000. Veličanstveno! Zar ne?

Lički brk

Nakon večere uslijedila je plesna zabava ispunjena pjesmom, kolom i radošću. Tijekom večeri za stolovima se razgovaralo, prepričavale su se uspomene, šale i ličke dosjetke koje su nasmijavale ljubitelje ličkoga zdravog humora. Želja nam je svima bila da se, u ove hladne zimske dane, ovako nešto opet uskoro dogodi i donese osmijeh na lica mnogih koji su željni druženja i lijepe zabave. Doista, ovog puta na Ličkoj večeri bilo je zabavno, ugodno i veselo, a iznad svega korisno i za dušu i tijelo. Hvala svima koji su na ovome zdušno i od srca radili.

Sveta misa za pobijene hercegovačke franjevce

Na prvu nedjelju u mjesecu veljači ove godine slavili smo svetu misu za poubijane hercegovačke franjevce. Spominjući se ovih mučenika, u svetoj misi molili smo i zahvaljivali dragom Bogu za dar njihova života. Njihova krv nije bila uzaludna, ona je, kako su govorili crkveni oci, "sjeme novih kršćana". Njihova postojanost u vjeri, spremnost na žrtvu i ljubav prema Crkvi i hrvatskom narodu obvezuje nas da i mi budemo vjerni evanđelju u svome vremenu.

Neka po njihovom zagovoru Gospodin podari mir svim žrtvama rata i porača te blagoslovi cijeli hrvatski narod i hrvatsku Domovinu.

Hrvatska katolička župa
KRALJICA MIRA
QUEEN OF PEACE

NORVAL

Župno Osoblje
Parish Staff

fra Ivica Majstorović
ŽUPNIK

fra Stipe Rotim
ŽUPNI VIKAR

fra Ljubo Lebo
ŽUPNI VIKAR

9118 Winston Churchill Blvd
Norval, ON L0P 1K0, Kanada

+1 905-456-3203
cfcnorval@gmail.com
www.norvalqueenofpeace.com

Vrijeme Došašća

U našoj župi i ove je godine bilo obilježeno lijepom i dubokom tradicijom zornica. Svakoga jutra u 6:00 sati okupljali smo se u crkvi na ranoj svetoj misi kako bismo u molitvi i sabranosti započeli dan te pripravili svoja srca za dolazak Gospodinov. Iako su jutra bila hladna i dan je tek svitao, mnogi su župljani vjerno dolazili na zornice, pokazujući koliko im znači ovaj poseban način pripreme za Božić. Posebno je bilo lijepo vidjeti obitelji, mlade i starije kako zajedno sudjeluju u ovoj molitvenoj tradiciji. Nakon mise često bi se zadržali u kratkom razgovoru i druženju, pa su zornice bile vrijeme molitve i susreta u zajedništvu.

Film „Diva“

U našoj župi organizirana je projekcija filma „Diva“, redatelja Branka Perića. Film donosi poznatu hrvatsku povijesnu i vjersku priču o Divi Grabovčevoj i njezinu snažnom svjedočanstvu vjere. Projekcija je okupila velik broj župljana i članova hrvatske zajednice u našoj velikoj dvorani. Bio je to lijep kulturni i duhovni događaj u kojem smo se mogli podsjetiti na bogatu povijest i svjedočanstvo vjere našega naroda. Nakon projekcije mnogi su ostali u razgovoru i razmjeni dojмова,

što je dodatno obogatilo ovaj susret i učvrstilo osjećaj zajedništva među našim vjernicima.

Mjesec sjećanja – veljača

Veljača je na poseban način mjesec sjećanja u povijesti našega naroda i Crkve. Ona povezuje našu franjevačku provinciju i blaženoga Alojzija Stepinca kroz zajedničko vrijeme stradanja i svjedočanstva vjere. Mučeništvo naših hercegovačkih franjevaca koji su stradali u veljači 1945. godine ostat će trajna memorija u srcu svih nas. Njihova žrtva i vjernost ostaju trajni podsjetnik na snagu vjere koja se ne odriče Krista ni u najtežim trenucima. Ove smo godine u nedjelju, 8. veljače, u našoj zajednici obilježili dan sjećanja i molitve za sve koji su u tim teškim vremenima posvjedočili svoju vjeru, moleći da njihova vjernost i nama danas bude nadahnuće za život u istini, hrabrosti i ljubavi prema Bogu.

Sakrament svete Potvrde

Početak mjeseca ožujka, izrazito radostan događaj za našu župu bilo je slavlje sakramenta svete Potvrde. Ove godine 33 krizmanika primila su dar Duha Svetoga. Sakrament je podijelio nadbiskup Petar Rajič, apostolski nuncij za Italiju i San Marino, koji je

svojim dolaskom posebno obradovao našu župnu zajednicu. Naši su se krizmanici u nekoliko mjeseci pripremali kroz katehezu, molitvu i susrete kako bi što bolje razumjeli dar koji primaju.

Advent Season

In our parish, the season of Advent was once again marked by the beautiful and meaningful tradition of early morning Rorate Masses. Each day at 6:00 a.m., we gathered in the church to celebrate the Eucharist, beginning our day with prayer and quiet reflection as we prepared our hearts for the coming of the Lord. Although the mornings were cold and the day had barely begun to dawn, many parishioners faithfully attended these early Masses, showing how much this special preparation for Christmas means to them. It was especially encouraging to see families, young people, and the elderly participating together in this prayerful tradition. After Mass, many would remain for a brief conversation and fellowship.

The Film “Diva”

Our parish also organized a screening of the film *Diva*, directed by Branko Perić. The film tells the well-known Croatian historical and spiritual story of Diva Grabovčeva and her powerful witness of faith.

The screening brought together many parishioners and members of the Croatian community in our parish hall. It was a beautiful cultural and spiritual event that allowed us to reflect on the rich history and enduring faith of our people. After the film, many stayed to share their thoughts and impressions, which further enriched the gathering and strengthened the sense of unity within our community.

Nadbiskup Rajič sa krizmanicima

Month of Remembrance – February

February holds a special place in the history of our people and the Church as a month of remembrance. It connects our Franciscan Province with Alojzije Stepinac through a shared time of suffering and faithful witness. The martyrdom of the Herzegovinian Franciscans who were killed in February 1945 remains a lasting memory in the hearts of our people. Their sacrifice and steadfast fidelity remind us of the strength of a faith that does not renounce Christ even in the most difficult moments. This year, on Sunday, February 8, our community gathered in prayer and remembrance for all those who bore witness to their faith during those difficult times. We prayed that their fidelity

may inspire us today to live with truth, courage, and love for God.

The Sacrament of Confirmation

At the beginning of March, our parish experienced a particularly joyful moment with the celebration of the Sacrament of Confirmation. This year, 33 young members of our parish received the gift of the Holy Spirit.

The sacrament was administered by Petar Rajič, Apostolic Nuncio to Italy and San Marino, whose visit brought great joy to our parish community. Over the past several months, our candidates prepared through catechesis, prayer, and regular gatherings, deepening their understanding of the grace they received.

Župno Osoblje
Parish Staff

fra Veselko Kvesić
ŽUPNIK

Članak / Article
fra Veselko Kvesić

180 Schweitzer St
Kitchener, ON, Canada
N2K 2R5

1 519-743-7121

Od Kitchenera do Goražda

Želja mi je poći iz Kitchenera i u mislima se zaputiti s vama u Bosnu nam i Hercegovinu i dovesti vas u Goražde, na obale rijeke Drine. Kako sam radostan bio, kad sam čuo, da će napokon biti otvorena i posvećena crkva u Goraždu. Posvećena će biti Drinskim mučenicama. Njih pet koje su, za krst časni i redovničke zavjete, radije dale živote nego svoju redovničku i kršćansku čast.

Rekoh, uz Božju pomoć, ja moram biti tamo. Pošao sam iz Kanade u utorak, 16. rujna 2025. Idućeg sam dana sletio sâm u Zagreb. Dočekali su me moji na uzletištu. Odmah smo počeli stvarati planove kada i kako dalje. Malo ću odmoriti u Zagrebu, rekoh ja njima, pa onda u petak 19. rujna poći ćemo prema Hercegovini. U večernjim smo satima stigli na Kočerin. Prespavao sam tamo. U subotu jutro, u zoru, polazim sa svojom bratanom Julijom prema Goraždu. Misa je u 11 sati i treba biti na vrijeme.

Put nas je vodio, prema Mostaru, Konjicu i Sarajevu, onda dalje, lijepim krajolicima Bosne, prema Goraždu. Stigli smo oko 10 sati. Kad tamo, imaš što vidjeti. Prijazno nas dočekuju prometni redarstvenici. Stižemo onda u crkveno dvorište. Prekrasna crkva. Udosmo unutra. Još ljepša unutra. Kako ne bi bila lijepa kad je iza oltara krasi slika Drinskih mučenica koje grli uskršli Krist Gospodin. Tako nas uljudno primiše. Jeste li žedni, pitaju

nas neki ispred crkve. Uvijek ću se sjećati ljubaznosti, vedrih lica i osmijeha s kojim su nas dočekali. Upoznaju me za župnikom, velečasnim Josipom Tadićem. O njemu sam mnogo lijepog čuo. Evo, dobih prigodu i sresti se s njime.

Mnoštvo se naroda okupilo, te u 11 sati sarajevski nadbiskup Tomo Vukšić započinje svetu misu i posvetu crkve. Još su dva biskupa suslavila misu s nadbiskupom. Bili su to mons. Andrej Saje iz Slovenije, te mons. Vjekoslav Huzjak iz Bjelovara.

“Nemojte nas zaboraviti!”

Na kraju mise sve je prisutne pozdravio župnik don Josip. Radostan je bio zbog velikog broja vjernika koji su došli iz različitih krajeva Bosne i Hercegovine, Hrvatske, Slovenije i ostalih dijelova svijeta. Časne sestre su preplavile svetište. Prisutan je bio i lijep broj svećenika. Među njima su bila trojica hercegovačkih franjevac: kustos hrvatskih franjevaca u Americi i Kanadi, fra Nikola Pašalić, zatim fra Ivica Majstorović, župnik župe Kraljice Mira u Norvalu kod Toronta, te fra Veselko Kvesić, župnik hrvatske župe Svete Obitelji u Kitcheneru.

Dubok i sadržajan bio je župnikov govor. Jedno mi se upečatilo u srce. A što je to? Kaže on gotovo zaplakanih očiju: “Nemojte nas zaboraviti!”

Ja zamalo, iz svega glasa nisam rekao, ne znam za druge, ali ja vas zaboraviti neću. Ručak je bio pripremljen za one koji su toga dana došli u grad na Drini. Pjesma i druženje kakvo se može vidjeti samo u našoj Bosni.

Što je lijepo, kratko traje. Treba poći nazad u Hercegovinu. Još se jednom vraćam u crkvu i grlim pogledom Drinske mučenice. Gledaju i one mene. Skotrljše se i suze koje su tiho izgovarale molitvu: „Blažene Drinske mučenice, molite za mene, molite za one koji su meni u Kanadi povjereni, molite na poseban način za malobrojno stado, pet-šest ih ima, ovdje u Goraždu.“ Oni su lučonoše, čuvari i misionari koji svjedoče ljubav Krista Gospodina prema svakom čovjeku. Oni su poput Drinskih mučenica, koji otvaraju vrata svakome tko kuca, kako lijepo kaže jedna pjesma posvećena Drinskim mučenicama.

Polazim kući i dođoše mi na pamet Kristove riječi kad bodri svoje učenike: „Ne boj se stado malo.“ Pozdravljam se s nekima od njih, koji na moment nisu bili zauzeti, poslužujući drage im goste. Na putu prema Hercegovini molim za one one koji se nisu bojali ući u ovaj opsežan posao gradnje crkve. Mnogi su, pa čak i visoki dužnosnici, sumnjali kako je to nemoguće. Ali onima koji vjeruju, ništa nije nemoguće. Zato najprije hvala dragom Bogu na svemu što se izgradilo. Hvala don Anti Bakoviću, koji je zaboravu oteo sve ono što se onih dana u prosincu 1941. događalo s pukom Božjim i časnim sestrama.

Hvala don Josipu Tadiću, koji je nadahnut Božjim duhom, dao sebe i svoju svećeničku ljubav. Učinio je sve da se ne zaboravi žrtva Drinskih mučenica.

A onda hvala gospođi Jeleni Perić. Ona je rođena u selu Križići, župa Gromiljak, a živi dugo u Americi. Još se dobro sjećam razgovora s njom od prije nekoliko godina. Rekla mi je što se to planira i kako ona nudi svoje vrijeme, ljubav i finacijsku pomoć za izgradnju svetišta. Razgovarali smo često. Znam, nije joj bilo lako. Nije lako tražiti. Znam ja da to nije lako. Ali ona je bila uporna. Darovateljima je od srca zahvaljivala. Onima koji su je odbili, znala je oprostiti.

Znam koliko su, Jelena i njezina kćerka Elza, učinile za crkvu Drinskih mučenica. To je prepoznao i župnik velečasni Josip, koji je Jelenu ukrasio titulom Kume nove crkve u Goraždu na Drini. Tamo pred crkvom treba biti spomen obilježje Drinskim mučenicama, velečasnom Anti Bakoviću i Jeleni Perić. Bez tebe Jelena, tvoje ljubavi i zalaganja, ova crkva još ne bi bila sagrađena.

A što reći za za velečasnog Josipa. Njegov su trud i ljubav isto tako vrijedni obilježja u ovom svetištu.

Hvala svima onima koji su ovaj dan učinili “danom sto ga učini Gospodin.” Svim vjernicima iz okolnih župa i cijele Lašvanske doline. Taj je dan malo Goražde postalo veliko mjesto susreta Hrvata iz cijele Bosne i Hercegovine i svijeta. Nadam se da će i u buduću biti tako. Mjesto molitve za sve one koji cijene žrtvu Drinskih mučenica.

Najviše hvala malom goraždanском stada koje tiho svjedoči Krista u tim krajevima Bosne nam i Hercegovine. Njima kličem, iz svega glasa: “Ne boj se stado malo!” Neka vas zagovor Drinskih mučenica obasiplje i prati na svakom vašem koraku.

Hvala don Josipu Tadiću, koji je nadahnut Božjim duhom, dao sebe i svoju svećeničku ljubav. Učinio je sve da se ne zaboravi žrtva Drinskih mučenica.

